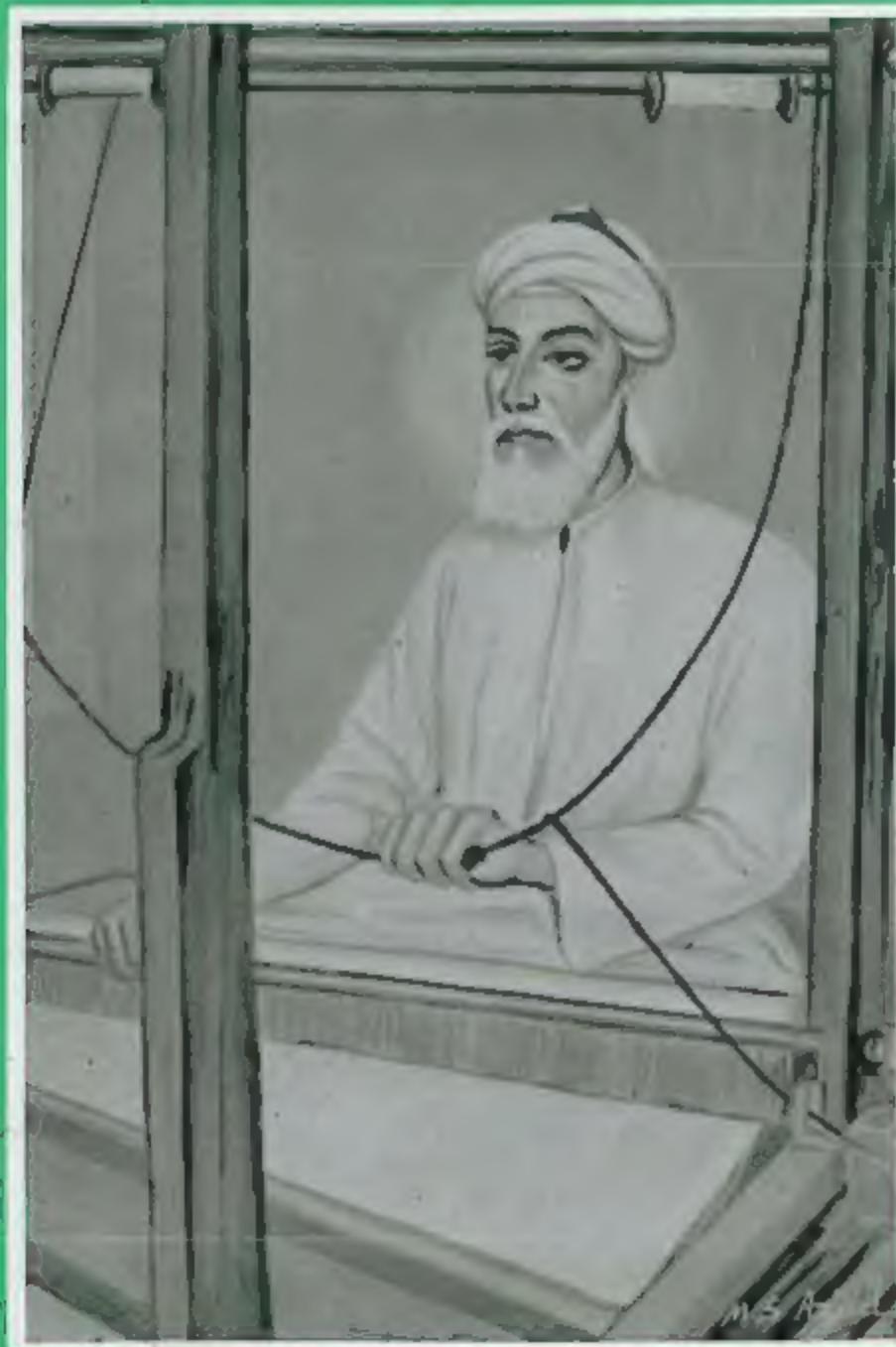

Bed Time Stories-10

HONOURED SAINTS

ਸਨਮਾਨੇ ਭਰਾਤ

BED TIME STORIES-10

(HONOURED SAINTS)

(ਸਨਮਾਨੇ ਭਗਤ)

Other books by the same author on religious philosophy and history :

1. Hindu Sikh Sikhs	(Panjabi)	ISBN 1 872580 00 9
2. Hindu Sikh Sikhs	(Hindi)	ISBN 1 872580 01 7
3. Sach Sunai Si Sach Ki Bela (Panjabi)		ISBN 1 872580 05 X
4. Tales of Truth	(English) (Sikh Martyrs)	ISBN 1 872580 06 8
5. Bed Time Stories-1	(Panjabi-English) (Guru Gobind Singh Ji)	ISBN 1 872580 20 3
6. Bed Time Stories-2	(Panjabi-English) (Guru Nanak Dev Ji)	ISBN 1 872580 20 1
7. Bed Time Stories-3	(Panjabi-English) (Guru Arjan Dev Ji)	ISBN 1 872580 22 X
8. Bed Time Stories-4	(Panjabi-English) (Guru Tegh Bahadur Ji)	ISBN 1 872580 23 8
9. Bed Time Stories-5	(Panjabi-English) (Guru Angad Dev Ji, Guru Amar Dass Ji and Guru Ram Dass Ji)	ISBN 1 872580 24 6
10. Bed Time Stories-6	(Panjabi-English) (Guru Hargobind Ji, Guru Har Rai Ji and Guru Har Krishan Ji)	ISBN 1 872580 25 4
11. Bed Time Stories-7	(Panjabi-English) (Sikh Martyrs)	ISBN 1 872580 26 2
12. Bed Time Stories-8	(Panjabi-English) (Khalsa Raj)	ISBN 1 872580 27 0
13. Bed Time Stories-9	(Panjabi-English) (Sikh Warriors)	ISBN 1 872580 28 8
14. Bed Time Stories-10	(Panjabi-English) (Honoured Saints)	ISBN 1 872580 29 7

"Bed Time Stories written by Santokh Singh Jagdev in two languages have been quite successful in conveying the message of Guru Nanak to the Western world which includes our children also."

—The Council of Sikh Gurdwaras in Birmingham, England.

"Mr Jagdev has righteously succeeded in his mission to propagate the teachings of Guru Nanak and the Sikh Philosophy through interesting and numerous anecdotes narrated in his books....."

—Dr. Joginder Singh J.P., Birmingham, England.

"We highly recommend these books to those who want to learn or teach Sikhism and Sikh Philosophy."

—Gurdwara Guru Ramdas, Singh Sabha, Birmingham, England.

BED TIME STORIES-10

(HONOURED SAINTS)

(ਸਨਮਾਨੇ ਭਰਾਤ)

Santokh Singh Jagdev

**SIKH MISSIONARY RESOURCE CENTRE
BIRMINGHAM (ENGLAND)**

All rights reserved
Copyright S.S. Jagdev

Bed Time Stories - 10

ISBN 1 872580 29 7

First Edition 1997
Reprint : 2011

Price : Rs. 80-00

Published by :
SIKH MISSIONARY RESOURCE CENTRE
346, Green Lane Rd.,
Small Heath, Birmingham
B95DR, England.
Ph.: 021-772-5365

Distributors :
SINGH BROTHERS
Bazar Mai Sewan, Amritsar.
E-mail : singhbro@vsnl.com

Printers :
PRINTWELL, 146, Industrial Focal Point, Amritsar.

INDEX

1. ਕਬੀਰ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ	9
Kabir's Family	11
2. ਕਬੀਰ ਦਾ ਰਾਮ	13
Kabir's Ram	14
3. ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੱਲਾ	15
Attack by Brahmins	17
4. ਕਾਜ਼ੀ ਵਲੋਂ ਡਤਵਾ	19
Decree by Qazi	20
5. ਨਾਮਦੇਵ ਦਾ ਗੁਰੂ	21
Spiritual Teacher of Namdev	23
6. ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ੀ	25
Trial by the Emperor	26
7. ਭਗਾਕਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ	27
Glimpses of God	29
8. ਫਾਰਿਦ ਦੀ ਘੋਰ ਤਪੌਸਿਆ	31
Farid's Hard Penance	32
9. ਫਾਰਿਦ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ	33
Farid's Glimpse of Light	35
10. ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਕਸੀਰਾ	37
Ravidas's Kasira (Quarter of a Pice)	38
11. ਰਵਿਦਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਵਿਚ	39
Ravidas among Brahmins	41
12. ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ	43
Saint Jaidev	44
13. ਭਗਤ ਸਧਨਾ	45
Saint Sadhna	47

14. ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ	49
Saint Trilochan	50
15. ਭਗਤ ਬੈਣੀ ਜੀ	51
Saint Beni	53
16. ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ	55
Saint Ramanand	56
17. ਭਗਤ ਸੈਣ ਜੀ	57
Saint Sain	59
18. ਭਗਤ ਧੰਨਾ	61
Saint Dhanna	62
19. ਭਗਤ ਪੀਪਾ ਜੀ	63
Saint Pipa	65
20. ਭਗਤ ਭੀਖਿਨ ਜੀ	67
Saint Bhikhan	68
21. ਸੰਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ	69
Saint Parmanand	71
22. ਭਗਤ ਸੁਰਦਾਸ ਜੀ	73
Saint Surdas	74

Foreword

Faith cannot be given a brand name, nor can it be the monopoly of a few privileged people. This was clearly shown by Guru Arjan Dev when he compiled the holy Guru Granth and installed it in Harmandir (Temple of the Lord - Golden Temple) on 30th August, 1604 AD. Besides the compositions of the Sikh Gurus, he included in the holy book, hymns by fifteen saints. They belonged to different states and wrote in languages they spoke. In their diversity of place, religion, caste, creed and occupation, they were bound by a common link of devotion to the Lord, who is not bound by the narrow divisions mankind has created. All these saints considered this universe, the creation of One Supreme Being and preached universal love and devotion to Him to attain Eternal peace.

Those saints, through their teachings, tried to stop injustice being committed in the name of religion. Their teachings got many to give up hypocrisy and tyranny. Yet they were only saints and could not force any tyrant not to commit tyranny. They could only plead. They did not combine power with meditation yet surely they had ideas about it, as Saint Kabir says, "He who fights for the downtrodden is brave in reality. He does not retreat though he be cut joint by joint."

Hindu religion can be called Brahminism because its leaders, the Brahmins exploit all the other castes for their benefit. They have invented rituals and beliefs to defraud people in the name of religion. The saints did not like the treatment meted out to low castes by the Brahmins and their ruling out education and meditation of the Lord for them. Islamic priests were no different from the Brahmins as they had the government at their back. In order to have their way, they issued decrees in accordance with their wishes. As such, besides the displeasure of selfish religious leaders, the saints had to bear the repression of the government which is indicated in their verses.

S. Santokh Singh Jagdev, in this book, has tried to bring out through brief anecdotes about the lives of these saints, their thinking, their devotion to the Supreme Being, their teaching of universal brotherhood and their peaceful struggle against tyranny and injustice being perpetrated in the name of religion. In the present day world when humanity is badly divided by dissensions in the name of faith, region, language and state, a lot of blood is being shed in the name of religion. To counter bigotry and fanaticism which are fighting hard to defeat saner elements of tolerance and brotherhood, the teaching of the saints is all the more relevant and needs wide propagation.

2-Shaheed Bhagat Singh Nagar
Ferozepur City

K.P. Singh Brar

ਕਬੀਰ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ

ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 1398 ਈਸਥੀ ਵਿਚ ਬਨਾਰਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨ ਚੁਲਾਹੇ ਨੀਵੂ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਬਨਾਰਸ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤੀਰਥ ਹੈਣ ਕਾਰਨ ਉਥੇ ਸਦਾ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਕਬੀਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਪਿਆ। ਉਹ ਛੇਟੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਖੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਕਬੀਰ ਵਾਗੀ 'ਰਾਮ ਰਾਮ' ਜਾਂ 'ਹਗੀ ਹਗੀ' ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਥੀ ਹਿੰਦੂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਲੇਂਡਾਂ ਦਾ ਲੜਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਲੈਂਦਾ ਬੁਰਾ ਲਗਦਾ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬੱਚੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਾਫ਼ਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ। ਉਹ ਅੱਗੋਂ ਉਪਰ ਦਿੰਦੇ, "ਕਾਫ਼ਰ ਤਾਂ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਤੇ ਚੌਗੀਆਂ ਕਰਨ!"

ਕਬੀਰ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਝੁਕਾਊ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਸ਼ਹੁਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦੀ ਸੁਨਨ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਹ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਕਬੀਰ ਨੇ ਸੁਨਨ ਵਾਲੇ ਕਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੇਰੀ ਸੁਨਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਮੁਦਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝੁਰਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪੇ ਮੇਰੀ ਸੁਨਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੇ ਸੁਨਨ ਕੀਤਿਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਦਾ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਅੱਧ-ਸਰੀਰੀ ਨੂੰ ਛਾਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਤੂੰ ਵੀ ਕਿਡਾਬਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਛੁੱਡ ਕੇ ਮੁਦਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਾਰੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ।" ਇਹ ਉਪਰ ਸੁਣ ਕੇ ਕਾਜ਼ੀ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।

ਕਬੀਰ ਨੇ ਜਦੋਂ ਨਵੀਂ ਨਵੀਂ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਉਠ ਕੇ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਲਿਆ ਕੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਚੌਕਾ ਲਿੱਪਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਪਿਛੋਂ ਮਾਲਾ ਢੜ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੀਮਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੀ, "ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੀ ਕਬੀਰ ਨੇ ਮਾਲਾ ਢੜੀ ਹੈ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਸੁਖ ਪੜ੍ਹਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਤਣਨਾ ਬੁਣਨਾ ਤਿਆਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰ-ਮੁੰਨੇ ਸਾਧੂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਮਰ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਘਰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।" ਕਬੀਰ ਜੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਸਾਡਾਉਂਦੇ, "ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸਾਰੇ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਪੜਾਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਾਮ ਪਾ ਕੇ ਤਰ ਗਿਆ ਹਾਂ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਲਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕਬੀਰ ਪਾਸ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਹਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲੋਈ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਕਮਾਲ ਤੇ ਧੀ ਕਮਾਲੀ ਨੂੰ ਝੁੱਬੇ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਠੀਂਦੀ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰ-ਮੁੰਨਿਆਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਤਣਨਾ ਬੁਣਨਾ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਭਰਨ ਲਈ ਝੁੱਜੇ ਦਾਟੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਣ ਲਈ ਮੰਜੇ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਘਾਹ ਉਪਰ ਸੌਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕਬੀਰ ਨੇ ਲੋਈ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਗਿਆਨਹੀਣ ਤੇ ਨਿਗੁੰਨੀ ਹੈਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲਵੇਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮੁਦਾ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਵੇ।"

ਕਬੀਰ ਜੀ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਮੁਦਾ ਦੇ ਪੇਮ ਦੀ ਪੇਰਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਾਲ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਕੱਢੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਪੁੱਛ ਦਾ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈਣਾ। ਤੇਰਾ ਪੁੱਛ ਤਦ ਅਸਲੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਲੋਕ ਲਾਜ ਤਿਆਰ ਕੇ, ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੀ, ਨੱਚਦੀ ਟੱਪਦੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਫਿਰੋਂਗੀ।" ਕਬੀਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਅਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਬਾਹਮਣ ਨੂੰ ਕਬੀਰ ਚੁਲਾਹੇ ਦੀ ਲੜਕੀ ਕਮਾਲੀ ਹੋਂਦੀ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ। ਕਮਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੋ ਬਾਹਮਣ, ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਲੱਖਾਂ ਜੀਵ ਪਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੱਪੜੇ ਜਿਹੜੇ ਤੂੰ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਇਹ ਲੀ ਤਾਂ ਚੁਲਾਹੇ ਦੇ ਬੁਣੇ ਹਨ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਹਮਣ ਚੁਪ ਕਰ ਗਿਆ।

ਕਬੀਰ ਦਾ ਪੁਟਿਵਾਰ
Kabir's Family

Kabir's Family

Saint Kabir was born in 1398 AD in Banaras city. His father Neetu was a Muslim and weaver by profession. Banaras being a Hindu place of pilgrimage was always thronged by Sadhus. Those Sadhus had a profound effect on the life of Kabir. While playing with companions in childhood, he would often call 'Ram Ram' or 'Hari Hari'. Hindu children playing with him did not like, a son of sinful Muslims chanting names of their gods and Muslim children were stopping him from uttering names of gods of infidels. He would reply in turn, "Infidels are those who kill the innocent and steal."

When Kabir's parents noticed his tilt towards Hinduism, they decided to circumcise him in keeping with Muslim custom. Kabir said to the qazi who was to perform his circumcision, "If my circumcision is to be done for the love of woman, I am not ready to accept this condition. If God wishes to make me a Muslim, He will circumcise me Himself. If one becomes a Muslim by circumcision, what should we do about a woman? The better-half cannot be left out, so, it is better that I remain a Hindu. You should also give up blindly following your books and lean upon God who has created both the Hindus and the Muslims." At this reply the qazi went away.

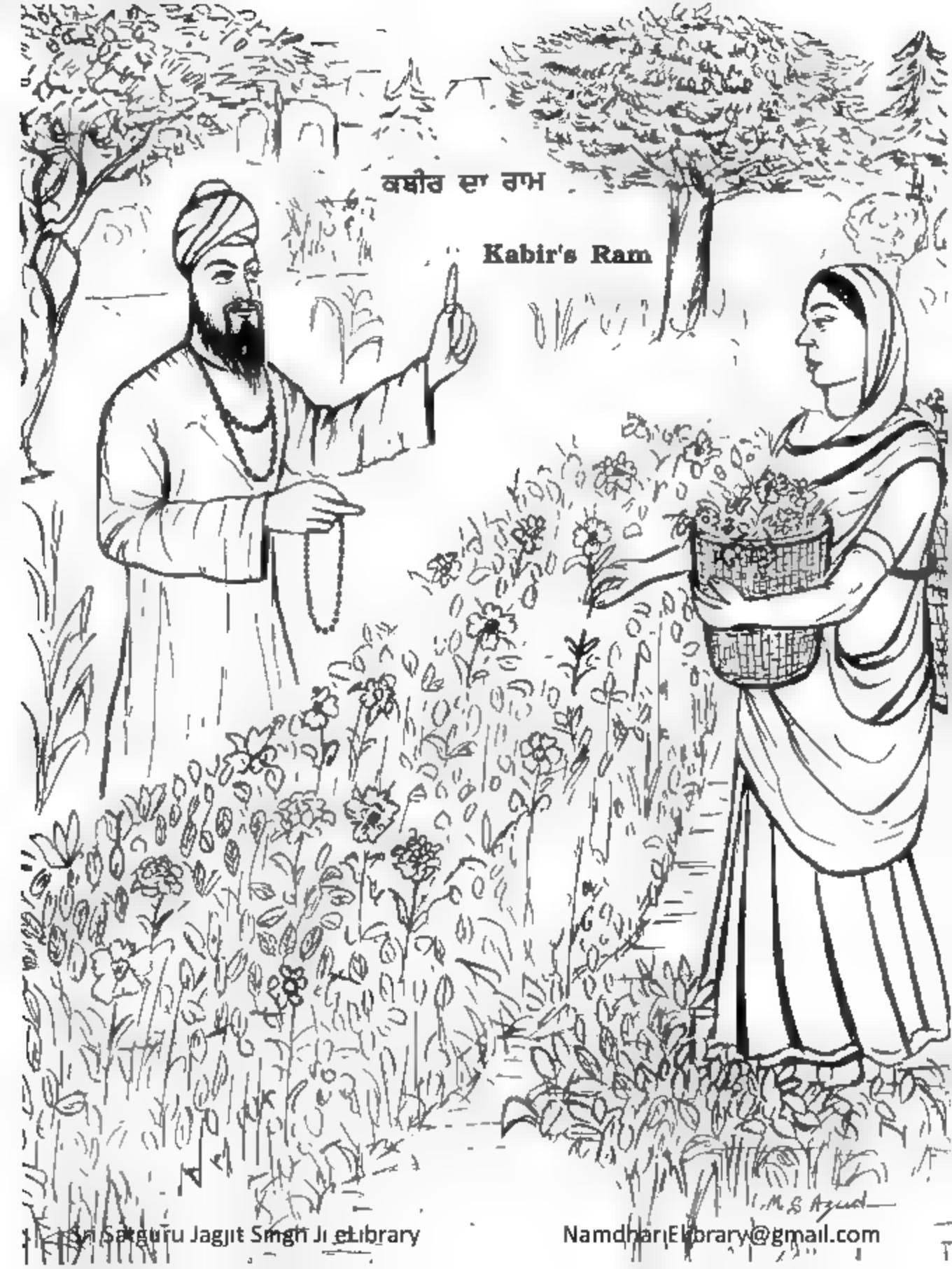
When Kabir was in the initial stage of meditation, he used to rise early in the morning and bring a pitcher of water with which he would clean his place of meditation. After that he used to take his rosary and start reciting the Name of the Lord. Seeing this, his mother Neema told everybody, "From the day Kabir has taken up the rosary, our peace is gone. He has left his profession of weaving. Why has death not befallen those shaved head mendicants who have ruined our house?" Kabir would tell his mother, "My master has given me the Name of the Lord which is the treasure of all joy. I have been saved since I have been blessed by His Name." On this type of answers his parents asked him to live on his own.

Mendicants continued coming to Kabir as before in his new house. One day, Kabir's wife, Loti, seeing her son Kamaal and daughter Kamaali hungry, lamented, "These close-shaved mendicants have spoiled our weaving work. They get bread to eat while we live on parched grain. They sleep on beds but we have to sleep on grass." Hearing this, Kabir said to Loti, "You are ignorant and have no mentor. If You take shelter with them, then only you will realise God."

Kamaal's wife came to the house after his marriage. Kabir said, when he saw her with a veil on her face, "This veil will have no value at the time of reckoning. Your veil will only be real when you give up this modesty and go about your work dancing and singing the praises of God." One day Kamaali was drawing water at the well. A Brahmin took water from her and asked, "Whose daughter are you?" The Brahmin, regretted very much, having taken water at the hands of a weaver girl. Kamaali replied, "O, Brahmin! the water was impure even before I touched it because millions of living beings thrive in water. The clothes you are wearing have also been woven by a weaver." The Brahmin had no answer.

ਕਬੀਰ ਦਾ ਰਾਮ

Kabir's Ram

ਕਬੀਰ ਦਾ ਰਾਮ

ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਨਾ ਆਏਮੀ ਹੈ ਨਾ ਦੇਵਤਾ, ਨਾ ਉਹ ਜੋਗੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਤੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਮਾਡਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪੁੱਤਰ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਝੁਨ ਹੈ। ਨਾ ਉਹ ਜੈਮਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਸਭ ਜੈਮਦੇ ਤੇ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਮ ਭਗਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾ ਲਿਆ ਉਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੋਂ ਛੁਟ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਕੀ ਅਨੰਦ ਮਿਲ ਗਿਆ।

ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਰਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਰਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਫਰਕ ਕੀ ਹੋਇਆ ?” ਕਬੀਰ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਸਾਰੀ ਦੂਜੀਆਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੁਸਾਂ ਦਾ ਰਾਮ ਇਕ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਸ਼ਰਥ ਦੇ ਘਰ ਅਯਧਿਆ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲਿਆ ਤੇ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ ਨੰਦ ਦੇ ਘਰ ਪੈਂਦਾ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਨੰਗੇ ਫਿਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਕਦੋਂ ਦੇ ਪਾ ਲੈਂਦੇ। ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰ ਮੰਛਵਾ ਕੇ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੁੰਦੀ। ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜਤੀ ਰਹਿ ਕੇ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਇਹ ਜਾਪ, ਤਪ, ਦਾਨ, ਪੁੰਨ, ਜਗ, ਹੈਮ, ਤੌਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਸਭ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹਨ ਜਦ ਭਕ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਹਉਮੇ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ।”

ਕਬੀਰ ਜੀ ਮੂਰਤੀ ਪੁਜਾ ਦੇ ਪ੍ਰਿਲਾਵ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਇਕ ਦੁਖਾਨਦਾਰ ਧਰਮਦਾਸ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਪੱਥਰ ਤੇਰਾ ਨਾਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਤੇਰੇ ਕਾਰ ਬਿਹਾਰ ਵਾਲੇ ਵੱਟੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਮਾਲਣ ਨੂੰ ਪੁਜਾ ਲਈ ਛੁੱਲ ਤੱਤਦੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕਬੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਪੱਤੀ ਪੱਤੀ ਵਿਚ ਜਾਨ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੂੰ ਤੋੜ ਰਹੀ ਹੈਂ। ਪੱਤੇ, ਵੂੰਲ ਤੇ ਛਾਲੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਜਿਉਂਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵੂੰ ਤੋੜ ਰਹੀ ਹੈਂ। ਜਿਸ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਵੂੰ ਪੁਜਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘੜੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਉਪਰ ਘਾੜੇ ਨੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਘੜਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਉਸ ਵਿਚ ਜਾਨ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਘਾੜੇ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦੀ। ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਦੇ ਦਾਲ ਚੌਲ ਪੁਜਾਗੀ ਨੇ ਖਾ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਉਸ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸੁਆਹ ਹੀ ਪੈਣੀ ਹੈ। ਮਾਲਣ, ਤੂੰ ਵੂੰਲ ਗਈ ਹੈ ਤੇ ਲੋਕੀ ਵੂੰਲ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਛੁੱਲਿਆ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਦਾ ਜਿਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ਹੈ।”

ਇਕ ਦਿਨ ਕਬੀਰ ਜੀ ਪਾਸ ਕੁਝ ਸਾਧੂਆਂ ਆ ਗਏ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਪਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਨੂੰ ਖਵਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਕੁੱਥੇ ਪੇਟ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਾ ਸੰਭਾਲ ਲੈ। ਕੁੱਥੇ ਪੇਟ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪੇਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਵੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗ ਕੇ ਲਵਾਗਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਨ ਲਵਾਗ ਕੇ ਆਪ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੰਗ ਕੇ ਕੋਈ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸਿਰਫ਼ ਤੇਰਾ ਨਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭਕ ਮਨ ਸੰਭੁਸਟ ਨਹੀਂ, ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।”

Kabir's Ram

Kabir had faith in one God who is neither a man nor divine, neither a yogi nor a celibate. He has neither a mother nor a son. The extent of this type of God cannot be known and He cannot be confined to a temple. He has no body and no blood. He is neither born nor does He die. All the births and deaths are ordained by Him. He can be realised through love and devotion. Those who have realised Him have been freed from birth and death. They have attained eternal bliss.

One day a Brahmin asked Kabir, "You advise people to recite the name of 'Ram' and I also repeat His name. Where lies the difference?" Kabir replied, "My Ram pervades the whole of universe while your Ram was one who was born in the house of Dasrath at Ayodhya and was next reincarnated as Krishna in Nand's house. Union with my Ram cannot be attained by wandering nude in the forest. If it was possible, the animals of the forest would all have found Him. Nor can God be realised by shaving the head close as the sheep, surely they would have been liberated if it were so. Celibacy is also not the means of liberation. Eunuchs would have seen the Divine Light if it were so. Nobody has attained the Supreme State without devotion to His Name. This repetition, penance, charity, good deeds, religious feasts, sacrifices, bathing at holy places etc. are fruitless unless you make your mind free of ego."

Kabir was against Idol-worship. He took the idol the shopkeeper Dharam Dass was worshipping, threw it in the river and said to him, "This stone cannot be your god. The weights you weigh with are made of the same stone." In the same way, he saw a flowergirl plucking flowers for worship and said to her, "Life abides in each petal you are plucking. Leaves, flowers and stems you are plucking are the three living gods. The sculptor pressed under his feet, the idol you are going to worship when he chiselled it. If there were life in it, it would have destroyed the sculptor. The rice and lentils you offer to the idol will be eaten by the priest. Only ashes will go into the mouth of the idol. O' flowergirl! you are deluded and so are the people but I am not. My God is ever living."

One day, some mendicants came to Kabir. Kabir had no food to offer them at that time. He prayed to the Lord thus, "No devotion for me is possible on empty stomach. Take this rosary of Yours away. There can be no love between You and me if I have nothing to eat. If you do not give me Yourself, I shall ask and get it. If I have these things, I shall engage myself in devotion with full faith. I have asked nothing out of greed. I have only asked for devotion to Your Name. Realisation cannot be attained if mind is not satisfied."

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੱਲਾ

ਇਕ ਦਿਨ ਕਬੀਰ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਮਨਾ ਵਿਚੋਂ ਉੰਚੀ ਜਾਤ ਦਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੱਥੇ ਉਪਰ ਤਿਲਕ ਲਗਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਜਨੇਉ ਕਰਗਾ ਸੁਤ ਦਾ ਧਾਗਾ ਪਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਤੇਸ ਧਾਰ ਕੇ ਗੀਗਾ ਦਰਿਆ ਵੱਲ ਨੂੰ 'ਨਾਰਾਇਣ' 'ਨਾਨਾਇਣ' ਕਹਿੰਦੇ ਚਲ ਪਏ। ਗਸਤੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੰਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਬੀਰ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਜਨੇਉ ਤੇ ਮੱਥੇ ਉਪਰ ਤਿਲਕ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁੰ ਨੌਜਵੀ ਜਾਤ ਦਾ ਜੁਲਾਹਾ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।” ਕਬੀਰ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਤੇਰੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਕ ਸੁਤ ਦਾ ਧਾਗਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਘਰ ਤਾਂ ਸੁਤ ਦਾ ਥੱਡ ਪਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੁਤ ਦਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੱਪੜਾ ਬੁਟਦਾ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਮੁੰਹ ਨਾਲ ਕਾਇਓ ਅਤੇ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈਂ ਪਰ ਮੇਰੀ ਜੀਡ ਉਪਰ, ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਨਾਰਾਇਣ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਓ ਮੁਕੰਦੇ, ਜਦੋਂ ਤੈਨੂੰ ਜਮਾਂ ਨੇ ਭੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਪੁੰਛਿਆ ਤਾਂ ਤੁੰ ਕਿਹੜਾ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਂਗਾ? ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਦੀਆਂ ਗਉਂਝਾਂ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਵਾਗਵਨ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਣਾ ਸੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਥਵਾਲੇ ਹੋਏ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਕੇ ਜਿਮੀਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਦੇ ਹੋ ਪੈ ਕਾਸੀ ਦਾ ਜੁਲਾਹਾ ਹਾਂ ਪਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਵਿਚ ਸੁੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਕੇ ਤੁੰ ਕੀ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ।”

ਮੁਖੰਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਬੀਰ ਨਾਲ ਰੀਦੀ ਗੱਲ ਬਾਤ ਬਾਕੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਕਬੀਰ, ਤੈਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਉਪਰ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਮੁੰਹ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਸੂਦ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾ ਵਿਚੋਂ।” ਕਬੀਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਗਰਭ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਹੀ ਅੰਸ ਹਨ ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਸੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਦੋਂ ਬਣੋ? ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣਧਣੇ ਦੇ ਹੋਰਾਰ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਬੈਅਰਥ ਨਾ ਗੁਆਚ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇਣ ਕਾਰਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਸਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਰੇ? ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਏ ਤੇ ਮੈਂ ਸੂਦ? ਕੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਨਾਤਾਂ ਵਿਚ ਦੁੱਧ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਵਿਚ ਮੁਨ? ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਹ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਕਬੀਰ ਪਾਸੋਂ ਸੌਂਦੀਆਂ ਤੇ ਖੜੀਆਂ ਸਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੀਗਾ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਸਟਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਬੀਰ ਜੀ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਵੱਖ ਤਕਲੀਫ਼ ਤੋਂ ਦਰਿਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਗੀਗਾ ਇਕ ਬੜੀ ਫੁੱਥੀ ਦੇਵੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜੰਜੀਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗਿਆ ਰਿਹਾ। ਗੀਗਾ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੱਤ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਰਗਾਛਾਲਾ ਉਪਰ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਰਾਖਾ ਜਲ ਵਿਚ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਬਾਹਰ ਬਲ ਉਪਰ ਹੈ।”

ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ਜਿਉਂਦਾ ਨਿਕਲਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਵਿਚ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਸਰਬਜੀਤ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਬਲਾ ਲਿਆ ਜਿਹੜਾ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ। ਉਸ ਘੁੰਡੀ ਨੇ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੁੰ ਇਕ ਜੁਲਾਹਾ ਹੈਂ। ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਕੀ ਗਿਆਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।” ਕਬੀਰ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਤਾਂ ਇਕ ਜੁਲਾਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਦ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣ ਸੂਣੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਚਲ ਜਾਵੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਰਘਾ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਚੇਦ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਨਾਲਾਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੈ।” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਰਬਜੀਤ ਅੰਗੇ ਥੋੜਾ ਨਾ ਸਕਿਆ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੱਲਾ

Attack by Brahmins

M.S. Ayad

Attack by Brahmins

One day, in order to remove the illusion of high caste from the minds of Brahmins, Kabir put saffron mark on his forehead and wore a cotton thread like the sacred thread worn by Brahmins, round his neck. Thus in the guise of a Brahmin, he started walking towards river Ganges chanting Narayan ! Narayan ! He met a Brahmin named Mukand on the way. He was very much annoyed on seeing Kabir wearing a sacred thread and with the saffron mark. He said, "You are a weaver of low caste. You have no right to wear symbols of high caste Brahmins." Kabir replied, "You have only one cotton thread round your neck while we have a pile of cotton thread in our home. I weave cloth daily out of that. You only recite Gayatri and Vedas with your lips but the Lord Himself abides on my tongue, in my eyes and in my heart. O Mukand! what answer will you give when angel of death asks you about your deeds? We are your cows and you the herdsmen. You Brahmins were to show us the way to liberation but you have not done that. What kind of guardians are you? You Brahmins beg at the doors of landlords and kings. Though I am a weaver of Kashi, yet my mind is always engrossed in the Lord who sustains everyone. Learn this from me. Be engrossed in His contemplation."

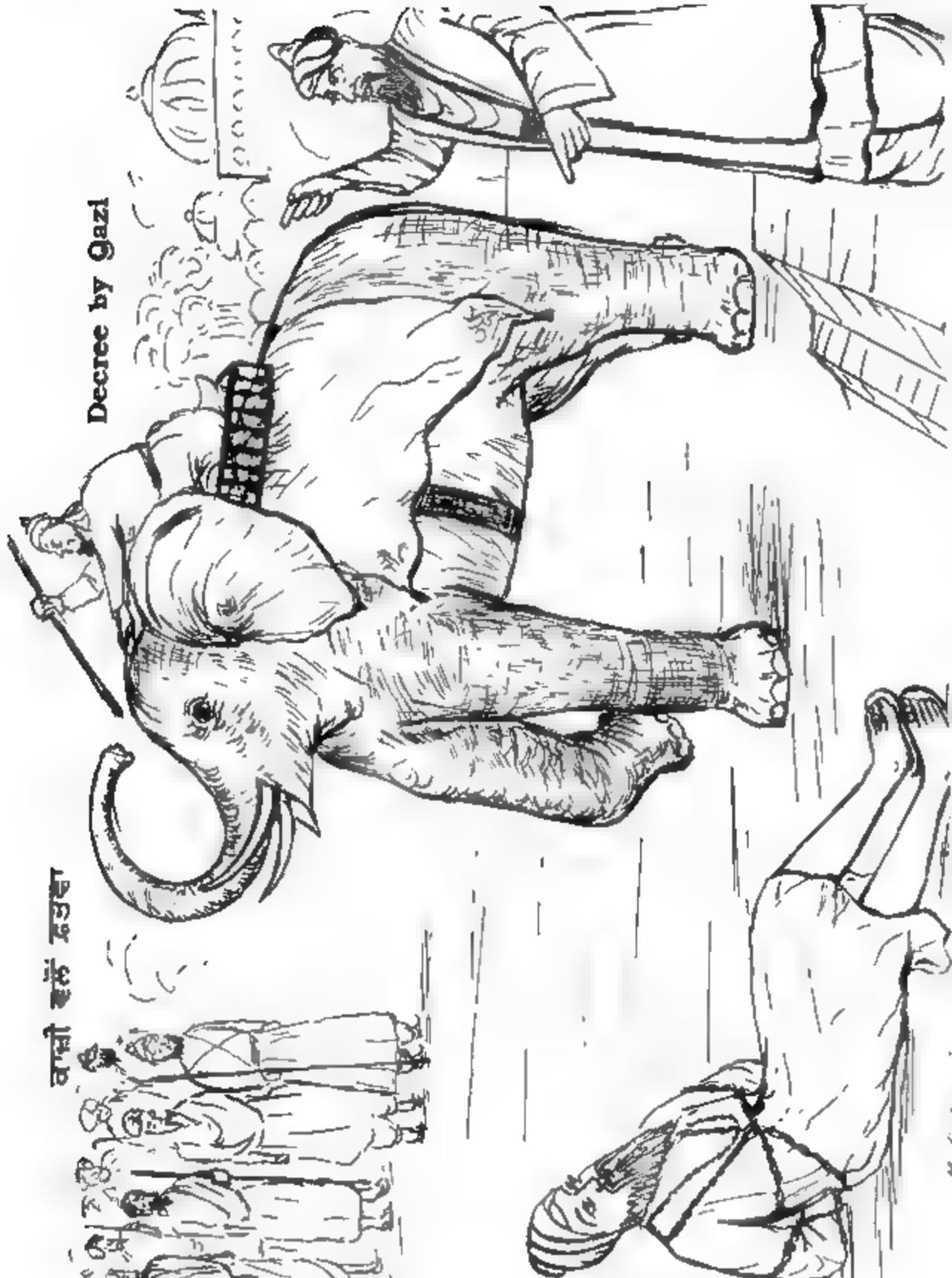
Mukand went and told other Brahmins, the talk he had with Kabir. One day they said to Kabir, "Kabir, you should follow the teachings of Brahmins because they were created out of the mouth of Brahma and Shudras out of his feet." Kabir answered, "In the womb caste does not exist. All beings are the essence of Brahma. O learned ones! tell me when did you become Brahmins. Do not waste your life in this pride of being Brahmins. If you claim to be Brahmin by having been born to a Brahmin woman, why were you not born in a different way? Then how is it that you are a Brahmin and I a Shudra? Does milk flow through your veins and blood in mine? In my view, only he who contemplates the Supreme Being is Brahmin."

The Brahmins were enraged to hear the bitter truth from Kabir. One day, they tied Kabir and threw him into the river Ganges. Kabir came out of the river without any trouble and said, "The Ganges is a goddess deep and profound. I was bound with chains and thrown in it. My mind remained absorbed in contemplation of the Lord. The waves of the Ganges broke my fetters and seated me on a deer skin. The One who is the Preserver on land was the Saviour in water."

The Brahmins were astonished to see Kabir come out of the river alive. In order to defeat Kabir in argument, they called Pandit Sarbjit who was a great scholar. That haughty one said to Kabir, "You are only a weaver. What knowledge can you have of the Lord?" Kabir replied, "God too is a weaver whose secret no one has realised. If you Brahmins listen to the Vedas and Puranas, you will also realise. The earth and the sky are the carding comb of the Lord. The sun and the moon are his two shuttles. I have realised the Lord." Hearing this, Sarbjit became quiet.

Decree by Qazi

वासी बैठे रहउदा

ਕਾਜੀ ਵਲੋਂ ਛਤਵਾ

ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਚਾਡ ਪਾਤ ਅਤੇ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਬੈਧਨ ਤੋਂ ਉਪਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਉਹੀ ਕਦਰ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਸੀ। ਜਿਥੇ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਪਾਖਡ ਤਿਆਗਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਉਥੇ ਉਹ ਕਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੌਂਕੇ ਗਸ਼ੇ ਉਪਰ ਚੱਲਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਾਗ ਦਿੰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਭੁਦਾ ਬੇਲਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਫੁੰ ਮੁਨਾਰੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖ।”

ਮੁੱਲਾਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬੀਬ ਨਾਲ ਲੜਨ ਲੱਗਾ। ਕਬੀਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਗਾਨੀਬ ਨੂੰ ਭੁਦਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਭੁਦਾ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਮਖੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਉਪਰ ਚੱਲਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਮੁੱਹ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਰੰਖ ਕੇ, ਨਮਾਜ਼ ਚੁਪਾਵ ਕੇ ਤੇ ਤੇ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹ੍ਹ ਕੇ ਬਹਿਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਜੇ ਸੱਚ ਦੀ ਸੌਣੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੱਕਾ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਮਾਜ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਆਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਕਲਮਾ ਭੁਦਾ ਨੂੰ ਅਕਲ ਰਾਹੀਂ ਪਛਾਣਨਾ। ਪੰਜੇ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਛੱਸ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਮੁਸੌਲਾ ਵਿਛਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁੰ ਅੰਦਰੋਂ ਹੋਕਾਰ ਕੌਂਥ ਕੇ ਜੀਆਂ ਉਪਰ ਤਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨ ਬਣਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਭੁਦਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਢੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਬਹਿਸਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ।”

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਬਲੀ ਕਿਸੇ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹਿਣ ਲੱਗੀ, “ਰੱਜੇ ਰੱਖ ਕੇ ਫੁੰ ਭੁਦਾ ਨੂੰ ਬਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀਭ ਦੇ ਸੁਆਦਾਂ ਲਈ ਜੀਆਂ ਦੀ ਬਲੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਵਾਦਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਛਿਕਰ ਹੈ ਤੇ ਢੂਜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਪਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਸੁਣ ਕਾਜੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਭੁਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ। ਸੇਵ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਤੁੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਸਾ ਨਹੀਂ। ਧਰਮ ਪਿੱਛੇ ਤੁੰ ਪਾਗਲ ਤੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਅਜਾਈ ਗਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।”

ਇਕ ਦਿਨ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ

ਕਬੀਰ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਹੁਆ ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਰਹਾ ਨ ਹੂੰ॥

ਜਬ ਆਪਾ ਪਰ ਕਾ ਮਿਟਿ ਗਲਿਆ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਤੂੰ॥

ਉਸ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਕਬੀਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੁਦਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।” ਕਬੀਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਸ਼੍ਰਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਇਕ ਭੁਦਾ ਤੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੁਦਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕਾਜੀ ਨੇ ਇਸ ਕਸੂਰ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਬੈਨੂ ਕੇ ਹਾਥੀ ਅੱਗੇ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਛਤਵਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਬੀਰ ਜੀ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬੈਨੂ ਕੇ ਹਾਥੀ ਅੱਗੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਚੀਕਾ ਮਾਰਦਾ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਡੱਜਿਆ ਤੇ ਲਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮੁਰਤੀ ਉਪਰ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਪਿੱਛੋਂ ਕਾਜੀ ਨੇ ਮਹਾਵਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਕੁਟ ਮਾਰ ਕੇ ਅੱਗੇ ਭੁਰੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।” ਹਾਥੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤੁਰਦਾ। ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਸਤ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਪਰ ਅਗਿਆਨੀ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਪਈ ਕਿ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਰਾਖਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਉਸ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਜੀ ਪਾਸੋਂ ਵੀ ਬਚਾਅ ਲਿਆ।

ਕਬੀਰ ਜੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ‘ਜਿਹੜਾ ਮਗਹਰ ਮਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਰਾਧੇ ਦੀ ਜੂਨ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ,’ ਆਪਣੇ ਆਪਣੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਬਨਾਰਸ ਤੋਂ ਮਗਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1494 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਿਆ।

Decree by Qazi

The teachings of Kabir rose above the barriers of caste, creed and religion. He had the same respect for Hindu religion as he had for Islam. While he asked Brahmins to shun hypocrisy, he also advised Muslim Qazis to follow the righteous path. Seeing a Mullah giving a call before worship, he said, "God, whom you are calling at the top of your voice from the top of a minaret is not deaf. He abides in you. Contemplate Him deep inside yourself."

Hearing this, the Mullah started quarrelling with Kabir. Kabir said to him, "I, a humble man, love God while you like to govern. God is the fountainhead of all the faiths. He does not ordain cruelty on anybody. Words of mouth do not lead anyone anywhere. Paradise cannot be attained by observing fasts, performing prayers or accepting Islam as faith. If one realises truth, one can visualise Mecca within oneself. True prayer is contemplation of Justice and true acceptance of faith is realisation of God through the mind's eye. Spreading of carpet for prayer is the conquest of five evils. Drive away egoism from your heart and fill your mind with compassion. Anyone who realises God in this way and guides others to realisation deserves paradise."

Seeing a Qazi giving animal sacrifice, Kabir said, "You oblige Allah by observing fast and slaughter animals for the taste of your tongue. You care more for your pleasures and have no thought for the life of living creatures. Listen, O Qazi! God is the sole Lord of all. He also abides in you. You do not contemplate Him by thought and reason. You are wasting your life by being a fanatic after religion."

One day, someone heard Kabir say, "Kabir has become identical with Thou by uttering Your Name and his ego is gone. When thoughts of self and others are effaced, I contemplate Thee everywhere." He went and told the Qazi, "Kabir thinks himself to be God." The words of Kabir were opposed to the tenets of Islam. 'There is only one God and He has no equal.' The Qazi decreed Kabir to be bound and thrown before an elephant for this plain speaking. Kabir tells that he was bound and thrown in front of an elephant. When the elephant was violently hit in the head to move forward, he ran back trumpeting as if to say, "I offer myself as sacrifice to this figure." After that the Qazi said to the elephant driver, "Move the elephant forward by beating him, otherwise I shall cut you to pieces." The elephant was not moving. He was immersed in meditation of God. He bowed to me in salutation thrice but the ignorant Qazi did not realise that God Himself is the Saviour of the saints and in Him rest their lives. The Lord saved me from the Qazi also."

In order to remove the false notion from the minds of Brahmins that the one who dies at Mag har is reincarnated as an ass, Kabir went there from Banaras in his last days where he breathed his last in 1494 AD.

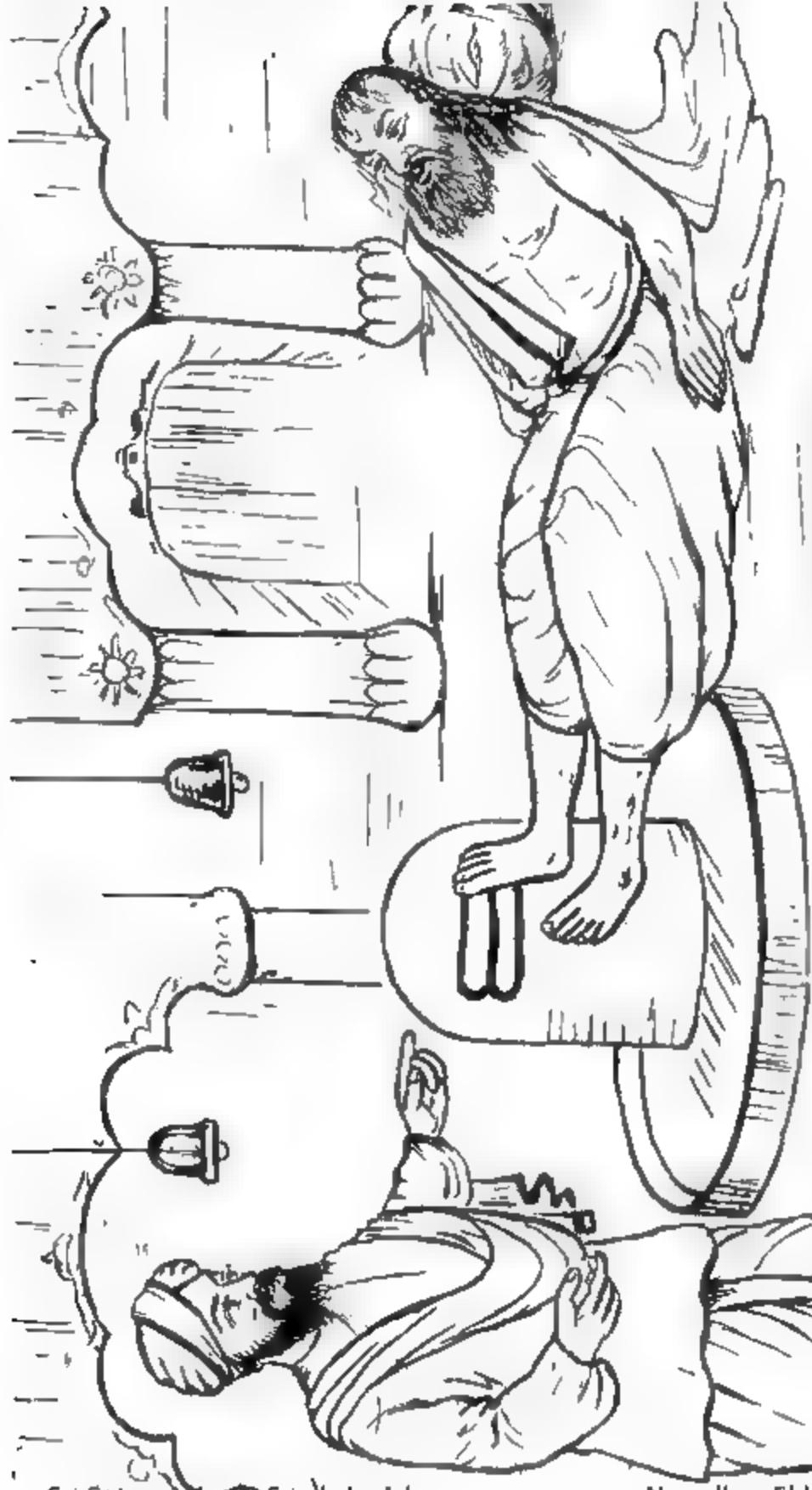
ਨਾਮਦੇਵ ਦਾ ਗੁਰੂ

ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 26 ਅਕਤੂਬਰ 1270 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਨਰਸੋ ਬਾਮਨੀ ਪਿੰਡ ਵਿਚ, ਮਾਤਾ ਹੈਨਲੌ ਦੀ ਕੁਥੇ ਜ਼ਿਸਨਾ ਨਜ਼ੀ ਦੇ ਕੱਢੇ ਮਹਾਂਗਾਮਟਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਸ਼ਾਲੀ ਕੌਰੜੇ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੇ ਵਧਾਗੇ ਸਨ ਤੇ ਦਰਜੀ ਜਾਡ ਵਿਚੋਂ ਸਨ। ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਅਜੇ ਛੋਟੇ ਹੀ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨਰਸੀ ਬਾਮਨੀ ਪਿੰਡ ਛੱਡ ਕੇ ਪੰਡਹਪੁਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਪੰਡਰਪਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਵਿੱਠਲ ਦੇਵ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਦੋ ਪੋਖਰਾਂ ਨੂੰ ਵਜਾ ਕੇ ਵਿੱਠਲ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਉਸਤਤ ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋਣ ਉਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਂਧੇ ਪਾਸ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਭੇਜ ਵਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲੱਗੇ, ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਠਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਜੀ ਸਾਂਚੇ ਕੌਲੀ ਵਿਚ ਦੁੱਧ ਲਿਆ ਤੇ ਗੜਵੇ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਤੇ ਮੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਮੁਰਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਕੇ ਠਾਕਰ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਕਿ ਠਾਕਰ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਪੀਦੇ, ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦਿਖਾਇਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਠਾਕਰ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਰਖਿਆ ਦੁੱਧ ਨਾ ਪੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਕੋਈ ਠਾਕਰ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੌਚਾ ਪਿਆਰ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆ ਕੇ ਦੁੱਧ ਪੀਲਿਆ। ਉਸ ਪਿੰਡ ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਠਾਕਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਗੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਭਰੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਕੌਲੀ ਨਾਮੇ ਨੇ ਹਰੀ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਉਹ ਨਾਮੇ ਦਾ ਪਿਆਰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੁੰਸ ਪਿਆ। ਨਾਮਾ ਠਾਕਰ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਂ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਿਆ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਧ ਗਈ।

ਨਾਮਦੇਵ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਛੌਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਬੀਬੀ ਰਾਜਬਾਈ ਨਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਚਾਰ ਲੜਕੇ ਤੇ ਇਕ ਲੜਕੀ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਸੰਤਾ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਸੰਤ ਗੋਰੇ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਜਦੋਂ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਗੁਝ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਦੋਂ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਕੱਚੇ ਭਾਂਡੇ ਹੋ!” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਵਿਸ਼ੇਡਾ ਖੇਚਰ ਨੂੰ ਗੁਝ ਧਾਰਨ ਲਈ ਚਲ ਪਏ ਵਿਸ਼ੇਡਾ ਖੇਚਰ ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ ਪ੍ਰੈਨਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਕੌਹੜੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਬਿਵਲਿੰਗ ਉਪਰ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਔਖ ਨਾਗ ਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਰ ਪ੍ਰੈਨ ਕੇ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ੇਡਾ ਖੇਚਰ ਨੂੰ ਬਿਵਲਿੰਗ ਉਪਰ ਪੈਰ ਰੱਖੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕਉ ਇਤਨਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਵਿਸ਼ੇਡਾ ਖੇਚਰ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਉਥੋਂ ਰੱਖ ਦੇ ਜਿਥੋਂ ਸ਼ਿਵ ਨਹੀਂ।” ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ੇਡਾ ਖੇਚਰ ਦੇ ਪੈਰ ਉਠਾ ਕੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਵੀ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਬਿਵਲਿੰਗ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਇਹ ਏਥੇ ਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ।

ਵਿਸ਼ੇਡਾ ਖੇਚਰ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੀ ਸੱਥੀ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਰਾਜਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਤੇ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਰਤੀ ਪ੍ਰਸਾ ਚਿਗਾਮ ਦਿੱਤੀ, “ਮੈਂ ਕਿਸ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸਾ ਕਰਾਂ? ਇਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਉਪਰ ਪੈਰ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਮਾ ਵਿਚ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਰੀ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।”

ਨਾਮੈਵ ਦਾ ਗੁਰੂ

Spiritual Teacher of Namdev

A. S. Agarwal

Spiritual Teacher of Namdev

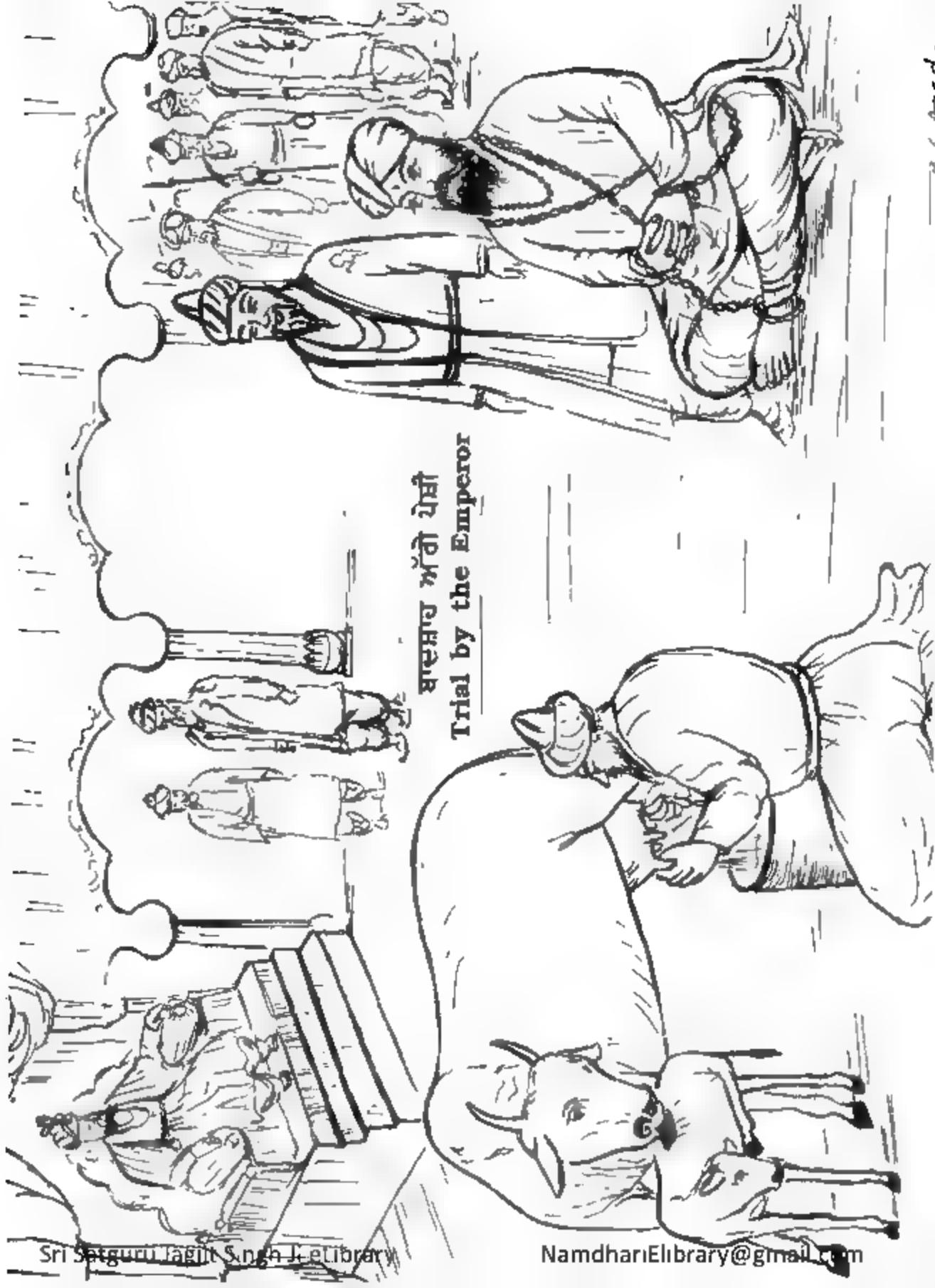
Saint Namdev was born on 26th October, 1270 at village Narsi Bamni on the bank of river Krishna, in Maharashtra. His father Shri Dama shetty was a cloth merchant of considerable standing and belonged to a tailor family. Namdev was still young when his parents left village Narsi Bamni and settled at Pandarpur. There was a temple of Shri Vithal Dev at Pandarpur. So in his childhood, he started chanting praises of the Lord by the name of Vithal playing two pieces of slate for music. At the age of five, he was tutored to a religious teacher for studies.

One day, while going out, Namdev's father asked the eight year old Namdev to go to the temple and make offerings to the idols. The next morning, he took milk in a bowl and water in a pot to the temple and placing these before the idols, started requesting those to take milk. Namdev did not know that the deities do not take milk. It is only put before them. When the idols did not take the milk placed before them, he wept and prayed to them to take it. Seeing his pure devotion, God Himself appeared and took the milk. Namdev thanked God after that and said, "Nama placed the gold bowl full of milk like nectar before the Lord. He laughed at Nama's devotion. Nama came home after the Lord had taken milk from him." His devotion to the Lord increased further after this happening.

Namdev was married to Rajbai at a young age and she bore him four sons and a daughter. One day, when Namdev was sitting in the company of saints, Saint Gore said to him, "As long as you do not adopt a guru (spiritual teacher) you will remain an unbaked pot." At this, Namdev set out to adopt Vishobha Khechar as guru. Before the arrival of Namdev, Vishobha Khechar disguised himself as a leper and lay down with his feet on the 'Shiva Lingam'. When Namdev saw him with his feet on 'Shiva Lingam' in the temple of Aondh Nagnath, he objected to it. Vishobha Khechar said to him, "Put my feet on the place where there is no Shiva." When Namdev lifted the feet of Vishobha Khechar and turned those to the other side, he beheld Shiva there also. Seeing this, Namdev adopted him as guru.

Vishobha Khechar helped Namdev to realise the Truth. This dispelled the illusions from his mind that a king is greater than a beggar. He started seeing the Lord in everything and everywhere. He gave up idol worship saying, "Which stone should I worship? One stone is worshipped and feet are placed on the other. If the stone that is worshipped is a god then the other stone on which feet are placed is also a god. My guru has lifted me out of these doubts. He has put me on the path of devotion to the Lord."

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੱਠੇ ਪੇਸ਼ੀ
Trial by the Emperor

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ੀ

ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ ਗੁਰੂ ਵਿਸੋਭਾ ਖੇਤਰ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿਸ਼ ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਸੀ। ਵਿਸੋਭਾ ਖੇਤਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਪੱਛਿਆ। ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਦ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਹੋਰ ਦਾਨ ਪਿੰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲਗਾਉ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਦਸਦੇ ਹਨ, “ਕੈਰਉ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਭੂਤ ਬਣਨਗੇ ਤੇ ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਖੇਤੇ ਬਣ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਉਡਾਉਣਗੇ। ਸਿਰਜੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰਨ ਵਾਲੇ ਬਲਦ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਭੋਹੁ ਫਲਾਉਣਗੇ ਤੇ ਮਹਾ ਮਾਈ ਦੇ ਭਗਤ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬਣ ਕੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਉਲਟਾ ਲਟਕ ਕੇ ਭਪ ਕਰਨਾ, ਸਰੀਰ ਤੀਰਥਾਂ ਉਪਰ ਤਿਆਰਾਣਾ, ਅਸਮੇਂ ਜੱਗਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਹੋਰ ਪੁੰਨ ਤੇ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਰਾਮ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜਦੇ” ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਨਾਲ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਉਪਰ ਚਲ ਪਏ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਕਿ ਉਥੇ ਆਈ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਰਾਹੀਂ ਪਾਂਥੰਡ ਛੱਡਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇਗਾ।

ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੁਹੰਮਦ ਬਿਨ ਤੁਗਲਕ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਥੱਲ ਆਉਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਸਤੇ ਨਾਮਦੇਵ ਪਾਸੋਂ ਕਰਮਾਤ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾ ਲਿਆ। ਉਸ ਮਿਲਣੀ ਦਾ ਜਿਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਬੈਨੂ ਲਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਮ ਦੀ ਕਰਮਾਤ ਦਿਖਾ। ਇਸ ਮਰੀ ਹੋਈ ਗਉ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਕਰ ਦੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਏਥੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” ਨਾਮੇ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਕਦੇ ਕੋਈ ਜਿਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੇਰਾ ਕੀਤਾ ਕਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਰਾਮ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਤਾਫ਼ਨ ਲਈ ਹਾਥੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਰੇਖ ਕੇ ਨਾਮੇ ਦੀ ਮਾਰੋਂਦੀ ਰੋਦੀ ਆਈ ਤੇ ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, “ਤੂੰ ਮਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਰਾਮ ਛੱਡ ਦੇ ਤੇ ਮੁਗਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮੁਦਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਜਾ।” ਨਾਮੇ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਹੀ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਾ ਰਹਾਂਗਾ, ਤਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਲੇਖੇ ਲੱਗ ਜਾਵੇ।” ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁੰਡ ਮਾਗੀ, ਨਾਮਾ ਹਰੀ ਦੇ ਆਸਰੇ ਬਚ ਗਿਆ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮੱਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਮੇਰਾ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।” ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਜਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਨਾਮੇ ਦੇ ਭਾਰ ਬਰਾਬਰ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਸੈਨਾ ਲੈ ਲਵੇ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵ।” ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਤ ਲਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਰਕਾ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਧਰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿਨਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ।” ਨਾਮੇ ਦੇ ਹੱਦਾਂ ਅਤੇ ਪੀਰਾਂ ਵਿਚ ਬੇਚੀਆਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਹ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੱਤ ਘੜੀਆਂ ਗੁਜਰੀਆਂ ਤਾਂ ਹਰੀ ਨੇ ਆ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਉਲਟੀ ਕਰ ਦੇਵਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਮਰੀ ਹੋਈ ਗਉ ਜਿਉਂਦੀ ਕਰ ਦੇਵਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਸੂਹ ਭਰੇਮਾ ਕਰਨ।” ਨਾਮੇ ਦੀ ਬੰਨਤੀ ਉਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਗਉ ਜਿਉਂਦੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਵੱਡਾ ਛੱਡ ਕੇ ਦੁੱਧ ਚੌਇਆ ਗਿਆ। ਢੁੱਧ ਦੀ ਮਟਕੀ ਭਰ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਮਟਕੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁੱਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਾਮੇ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਹੋ ਹਿੰਦੂ, ਮੈਂ ਤੇਰੋ ਗਾਉ ਹਾ। ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰ।” ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਣ ਉਪਰ ਨਾਮੇ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਹੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਇਸ ਕਰਮਾਤ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮੇ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹਰ ਦੀ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਤੂੰ ਸੱਚਾ ਤੇ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਬਣ।”

Trial by the Emperor

Vishobha Khechar, the guru of Namdev had another disciple named Gian Dev. He became very sad after the death of Vishobha Khechar. He asked Namdev about pilgrimage to holy places. From the day, Namdev had adopted the guru, he had no liking for worship of the deities, bathing at holy places, alms and charity. He tells in his verses, "Worshippers of Bhairon will turn goblins and those who venerate 'Shitala' (goddess of smallpox) will become asses and kick dust. Anyone offering worship to Shivji will ride a bull and play on a tabor. Those who worship 'Maha Mai' (the Great Mother) shall be reincarnated as women. Performing of austerities at Banaras by hanging head downwards dying at holy places, performance of horse sacrifice and other charities do not equal devotion to God." Namdev started on a pilgrimage to holy places with Gian Dev with the view that it will be possible to urge the people coming to those places to give up hypocrisy by preaching to them.

When Mohammad-bin-Tughlak, the king of Delhi came to know of the coming of Namdev towards Delhi, he called him to see miracles. Namdev describes that meeting in his verses. The king tied up Nama and said, "Let me see the miracle of your Rama. Bring to life this dead cow otherwise you shall be also killed here." Nama replied, "This is not possible. Never has dead been brought to life. Nothing happens by my will. All happens as willed by God." The king was enraged and he let out an elephant to trample Nama. Seeing this, Nama's mother came weeping and said to him, "Why not save your life by giving up the Hindu Rama and start chanting the Khuda of the Muslims." Nama replied, "I am not your son and you are not my mother. I shall continue singing the praises of Hari, the Lord even though my body be destroyed." Nama was struck by the elephant with his trunk. Nama was saved by the protection of the Lord.

The king said, "Qazis and mullahs salute me but this Hindu does not pay me respect." The Hindus got together and petitioned the king, "Take gold equal to Nama's weight and set him free." The king said to them, "If I take this bribe, I shall go to hell. I cannot leave my faith and accept gold." In spite of his hands and feet being in fetters, Nama kept up chanting the praises of the Lord. When seven hours passed in this way, the Lord appeared to Nama and said, "I shall turn the world upside down if you wish. If you wish, I shall bring the dead cow to life so that all may see clearly and have faith." On the prayer of Nama, Lord brought the cow to life. Its calf was brought near and the cow was milked. The pot full of milk was brought before the king.

Seeing the pot of the milk, the king requested Nama through Qazis and mullahs, "O, Hindu! I am your cow. Be kind to me." Getting this message, Nama said, "O, King! this miracle clearly shows that Nama's Lord abides everywhere all the time. So follow truth and be of noble disposition."

ਭਰਾਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਹੋਏ ਇੱਲੀ ਤੋਂ ਆਯੋਧਿਆ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਉਥੋਂ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਭਜਨ ਗਾ ਕੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੇ ਬਹੁਤ ਭੀਜ਼ ਲੱਗ ਗਈ। ਉਸ ਛੌੜ ਵਿਚ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦੇ ਸੂਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਨ। ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਬਾਹਮਣਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੂਦਾਂ ਵਿਚੀਂ ਲੰਘ ਕੇ ਜਾਣ ਲੱਗਿਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ ਛਿੱਟੇ ਜਾਣ ਦਾ ਛਰ ਸੀ ਤੇ ਜੁਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦੇ ਛੀਥੇ ਨਾਮਦੇਵ ਦੀ ਸੋਚਾ ਦੀ ਬੜੀ ਈਫ਼ਖਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਹਮਣਾ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਰੇਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬੜੀ ਪ੍ਰਸੀਭ ਮੰਦਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਬਾਹਮਣਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦਾ ਛੀਬਾ ਸੀ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਨਾਮਦੇਵ ਭਰਾਵਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ, ਤਿਵੇਂ ਭਿਵੇਂ ਦੇਹੁਰੇ ਦਾ ਮੁੰਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਭਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਮਣਾ ਦੇ ਮਨਾ ਵਿਚੋਂ ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦਾ ਭਰਮ ਕੱਢ ਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਅੱਗੇ ਚਲ ਪਏ।

ਇਕ ਦਿਨ ਦੂਆਰਕਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਇਕ ਮੁਗਲ ਨੇ ਮੁਫਤ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਢੱਲਿਆ। ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਮੁਗਲ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿਚ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਆ ਮੇਰੇ ਦੇਸਤ, ਆਪਣੀ ਮਥਰ ਸੂਣਾ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉੱਪਰ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੇਰੀ ਵਗਾਰ ਛਟੀ ਹੈ ਪਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਕਿਧਰੋਂ ਆਏ ਹੋ? ਕਿਧਰ ਰਾਈ ਸੀ ਤੇ ਕਿਧਰ ਜਾਣਾ ਹੈ? ਇਸ ਸੱਚ ਦੀ ਨਗਾਨੀ ਦੂਆਰਕਾ ਵਿਚ ਸੌਰ ਦੱਸਣਾ ਹੀ ਸੇਡਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਪਗੜੀ ਬੜੀ ਸੇਹਣੀ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਥੋੱਲਦਾ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਦੂਆਰਕਾ ਨਗਾਨੀ ਵਿਚ ਇਕ ਮੁਗਲ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਾ ਹੋਇਆ? ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੁਖਤੀਦਾਤਾ ਹੈ।”

ਇਕ ਦਿਨ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੀਆਂ ਤਾਲਾਂ ਕਜਾਉਂਦੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਮੁਸਲਿਮਾਨ ਛਕੀਰ ਮਿਲਿਆ ਉਸਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਦੀਆਂ ਤਾਲਾਂ ਖੋ ਲਈਆਂ। ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛਕੀਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਆਓ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਥੋਪਵਾਹ ਛਕੀਰੇ ਅੱਜ ਅਥਦਾਲੀ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰ ਲਿਆ ਜੇ, ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਟੈਪੀ ਹੈ, ਸਤ ਪਤਾਲ ਤੇਰੀ ਜੁੜੀ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਤੇਰੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮੰਦਰ ਹਨ, ਛਪੜਾ ਛੌੜ ਬੱਦਲ ਤੇਰਾ ਕਮੀਜ਼ ਹੈ, ਸੌਲਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਗੋਪੀਆਂ ਤੇਰਾ ਪਜਾਮਾ ਹੈ, ਅਠਾਂਚਾਂ ਭਾਰ ਬਨਸਪਤੀ ਤੇਰੀ ਮੁੰਗਲੀ ਹੈ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇਰੀ ਥਾਲੀ ਹੈ। ਨਾਮਦੇਵ ਦਾ ਸਚੀਰ ਮਸੀਤ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਮੱਲਾਂ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਨਮਾਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੋਂ ਆਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਪਾਸੋਂ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰੀਆਂ ਤਾਲਾਂ ਖੋ ਲਈਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਫਰਿਆਦ ਕਰਾ? ਨਾਮੇ ਦਾ ਸਾਅਮੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈ ਤੇ ਹਰ ਥਾਂ ਚੱਕਰ ਕਟਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ”

ਇਕ ਰਾਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੇ ਭਜਨ ਵਿਚ ਮਗਨ ਸਨ ਬਾਰਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਪੜੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਗਈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਪੜੀ ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਦੂਜੀ ਸਾਵੇਰ ਪਕੋਸਣ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਜਿਸ ਪਾਸੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਛੱਨ ਬਣਵਾਈ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਮੇਰੀ ਜੀ ਛੋਪੜੀ ਬਣਵਾ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਗਲੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇਵਾਗੀ।” ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੈਟ, ਮੇਰੇ ਤਰਖਾਣ ਨੂੰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਮੇਰਾ ਤਰਖਾਣ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ।” ਇਸ ਭਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ 1350 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਉਸੇ ਵਿਚ ਅਡੇਦ ਹੋ ਗਏ।

ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ
Glimpses of God

A.S. Ayad

Glimpses of God

Showing the people the true path of devotion to the Lord, Namdev went to Ayodhya from Delhi. There, he was singing devotional songs in a temple. A crowd of people gathered at the temple door to have a glimpse of him. Many low caste Shudras were a part of that crowd. Brahmins going to the temple were afraid of getting unclean by touch of those Shudras. Moreover, they were jealous of the fame of Namdev, a low caste tailor. Those Brahmins turned Namdev out of the temple. Namdev went and sat in the rear of the temple and showed his resentment to the Lord, "I had come to your temple in a cheerful mood. I was singing Thy praises when the Brahmins turned me out because I was born a tailor." While Namdev was saying this to the Lord, the door of the temple turned towards him. Namdev removed the false pride of high caste from the minds of Brahmins in this way and moved forward.

One day a Mughal caught Namdev for forced labour. Namdev saw the Lord in the guise of a Mughal and said, "Come my friend! How are you? I offer myself as a sacrifice to Thee. Your forced labour is small but Thy Name is lofty. Whence have You come from? Where have You been and where are You going? In Dwarka, this city of truth, it behoves one to tell the truth. Your turban is fine and Your words are very sweet. How has a Mughal come to Dwarka? There are thousands of universes and Thou art the Lord of all. You are the Liberator, the Lord of Nama."

One day Namdev was going, singing the praises of God and keeping beat with cymbals. On the way, he met a Mohammedan saint. He snatched the cymbals from Namdev's hands. When Namdev saw the image of God in that saint he said, "Come, my Lord, the Saint without a care. You have adopted the guise of an Abdali today. Sky is Thy cap, seven nether worlds are Thy shoes and all the bodies are temples of Thy abode. Fifty-six crore clouds are Thy cloak and sixteen thousand milkmaids are Thy pajamas. Eighteen loads of vegetation is Your mortar and the universe is Your plate. This body of Namdev is the mosque and his mind is the mullah who offers prayers. You assume form from the Formless One. To whom shall I complain when You, Yourself have snatched my cymbals from me while singing Your praises?" Namdev's Lord is Knower of everything and roams everywhere."

One night, Namdev was engrossed in meditation. His hut started leaking due to rain. God built his hut anew. Next morning, the lady in the neighbouring house said, "Get my hut made from the carpenter who has built yours. I shall pay him double the wages." Namdev said to her, "Sister, my Carpenter cannot be paid wages. My Carpenter asks the wages of devotion. He is the prop of my life." In this way, Namdev always had the glimpses of God. He merged into Supreme Being in 1350 AD.

ਫਰੀਦ ਦੀ ਘੜ ਤਪੱਸਿਆ
Farid's Hard Penance

ਛਰੀਦ ਦੀ ਘੋਰ ਤਪੱਸਿਆ

ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਦਾ ਜਨਮ 1173 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਕੇਠੇਵਾਲ, ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਨੇਂਕੇ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ ਫਰੀਦੁੰਦੀਨ ਮਸ਼ਉਦ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜਮਾਲੁੰਦੀਨ ਸੁਲੋਮਾਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਕਰਸਮ ਬੀਬੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਕਰਸਮ ਬੀਬੀ ਬੜੀ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਨੂੰ ਵੱਟੇ ਹੁੰਦੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕਰ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦੇ ਕੇ ਹਰ ਰੇਜ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਦਿਆ ਨੇ ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੀ ਰਿਹਣੀ ਬੜੀ ਸਾਦਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖੁਦਲੀ ਵਿਦਿਆ ਅਰਥੀ ਅੜੇ ਛਾਰਸੀ ਦੀ ਆਪਣੇ ਵਾਦਾ ਕਾਜੀ ਸੁਅੰਕ ਪਾਸੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਅਨਾਵਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਵਿਦਿਆ ਲਈ ਮੁਲਤਾਨ ਮੌਲਾਨਾ ਮਿਨਹਾਜ਼ੁੰਸੀਨ ਭ੍ਰਿਮੀਧੀ ਪਾਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮੁਲਤਾਨ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਪਿੰਡ ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਹੋਰ ਉਚੇਰੀ ਵਿਦਿਆ ਲਈ ਪੈਜ ਸਾਲ ਲਈ ਕੰਧਾਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਦਿਆ ਦੇਰਾਨ ਕਾਫੀ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕਠਨ ਤਪ ਕੀਤੇ। ਕੰਧਾਰ ਤੋਂ ਮੜਦੇ ਹੋਏ ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੰਠੇਵਾਲ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ, ਜਿਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਕਾਥੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ਉੱਪਰ ਸਨ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਕੇਠੇਵਾਲ ਰਹਿਣ ਪਿੰਡੋਂ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਵਾਜਾ ਕੁਤਬੁੰਦੀਨ ਬਖ਼ਤਿਅਰ ਕਾਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਪਾਗਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਨਗਾਹ ਵਿਚ ਇਕ ਕਮਰਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭੁਦਾ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਨੋਰਥ ਨਹੀਂ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਮੇਹਤਿਆਗਟਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਪਿੰਡ ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਚਾਰ ਬਦਲ ਗਏ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਜੰਨਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੱਕ ਹੀ ਸੇਚਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮਝ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੈਜੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅੜੇ ਕੁਗਾਨ ਮਜ਼ੀਦ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਵੰਸ਼ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਪਿੰਡੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਕੋਝਿਆ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪੈਜ ਪੁੱਤਰ ਅੜੇ ਤਿੰਨ ਲੜਕੀਆਂ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਲੜਕੀ ਵਿਚ ਐਕੜ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਫਰੀਦਾ ਦਰ ਦਰਵੇਸੀ ਰਾਖੜੀ ਚਲਾ ਦੁਨੀਆਂ ਭੱਠਿ॥” ਥੰਨਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟਲੀ ਕਿਥੈ ਵੇਖਾ ਘਭਿ॥ ੨॥ ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤਪੱਸਿਆ ਕੀਤੀ ਪਰ ਪ੍ਰਦਾ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਨਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, “ਤਪਿ ਤਪਿ ਲੁਹਿ ਲੁਹਿ ਹਾਥ ਮਰੋਰਉ॥ ਬਾਵਲਿ ਹੋਈ ਸੇ ਸਹੁ ਲੈਰਉ॥ ਤੈ ਜਹਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕੀਆ ਰੇਸੁ॥ ਮੁਝੁ ਅਵਗਨ ਸਹ ਨਾਹੀ ਰੇਸੁ॥” ਉਸ ਪਿੰਡੋਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਕਿਛੁ ਨ ਬੁਝੈ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੁਨੀਆ ਗੁਝੀ ਭਾਹਿ॥ ਸਾਈ ਮੇਰੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ਤ ਹੰਡੀ ਦਕਾਂ ਆਹਿ॥ ੩॥ ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਭੁਦਾ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਲਈ ਤਪ ਕਰਦੇ ਬੱਢੇ ਹੋ ਗਏ ਪਰ ਭੁਦਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਦੇਖ ਫਰੀਦਾ ਜੁ ਥੀਆ ਦਾਕੀ ਹੋਈ ਭੂਰ॥ ਅਗਹੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ ਪਿਛਾ ਰਹਿਆ ਦੂਰ॥ ੪॥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਜ ਪਿੰਡੋਂ ਆਪਣਾ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਚਾਰਿਅਤ, “ਫਰੀਦਾ ਕਿਥੈ ਤੈਛੇ ਮਾਪਿਆ ਜਿਨ੍ਹੀ ਤੂ ਜਾਣਓਹਿ॥” ਤੈ ਪਾਸਹੁ ਉਦਿ ਲਦਿ ਗਏ ਤੂ ਅਜੇ ਨ ਪਤੀਣੇਹਿ॥ ੫॥੬॥ ਯਾਦੁ ਰੱਖ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, “ਜਿਭੁ ਦਿਹਾੜੇ ਧਨ ਵਰੀ ਸਾਹੇ ਲਏ ਲਿਖਾਵਿ॥ ਮਲਕੁ ਜਿ ਕਵੀ ਸੁਣੀਦਾ ਮੁਗੁ ਦੇਖਾਲੇ ਆਇ॥ ਜਿਦ੍ਵੁ ਨਿਮਾਣੀ ਕਢੀਐ ਹਣਾ ਥੁ ਕਵਕਾਇ॥ ਸਾਹੇ ਲਿਖੇ ਨ ਚਲਨੀ ਜਿਦ੍ਵੁ ਕੁ ਸਮਝਾਇ॥ ਜਿਦ੍ਵੁ ਵਹੁਣੀ ਮਰਣੁ ਵਰੁ ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਠਣਾਇ॥ ਆਪਣ ਹਥੀ ਜੋਲ ਕੈ ਕੈ ਗਲਿ ਲਗੈ ਧਾਇ॥ ੭॥”

Farid's Hard Penance

Baba Farid was born in 1173 AD in village Kothowal near Multan. His full name was Farid ud-din Masoud. His father was Jamal-ud-Din Suleman and mother Karsum Bibi. His mother was a lady of religious thoughts. She made Kabir offer Namaz, the daily prayer, while he was still a child by giving him sugar as a bait. That religious education made the living of Kabir very simple. He got his primary education in Arabic and Persian from his grandfather, Qazi Suailb. At the age of eighteen, he was sent to Multan for higher education to Maulana Minhaj ud Din Trimidhi.

After completing his education at Multan, Baba Farid went to Kandhar for five years for higher learning. During his education, he performed many difficult austerities. On return journey from Kandhar, Baba Farid went to Kothowa, where his father was a Qazi, to see his parents. After a short stay at Kothowal, he went to Delhi. There, he adopted Khwaja Kutub-ud-din Bakhtiar Kaki as his guru (spiritual teacher). He gave Baba Farid a room in his monastery and said, 'The only purpose of taking birth in this world is realisation of God and to achieve Him, one has to shun attachment with the pleasures of the world.'

Religious thinking of Baba Farid changed after the adoption of guru. Upto that time his thinking was limited to attainment of heaven which according to prevalent thinking was sure to be achieved by observing fasts and study of the holy Koran. After that he began trying for a glimpse of God. He had four marriages, five sons and three daughters. When he saw that his family was a hindrance in the way of life of ascetics, he said "Farid I hard is the way of devotion to the Lord while I follow the ways of the world. The bundle of the world which I carry, where should I cast it off?" Baba Farid did very hard penance but when he did not get a glimpse of God, he consoled himself saying, "I burn in anguish and wrench my hands in agony I have become crazy and seek my beloved. What offence have Thou taken of me? It is I to blame not Him." After that he says in gratefulness to his guru, "My thoughts and vision were clouded. Worldliness is a hidden fire. I thank my guru otherwise I also would have been burnt."

When Baba Farid grew old performing penance for the glimpse of God but He did not appear to him, he said "Look Farid, what has befallen thee. Your beard has turned grey. The end is approaching and the past is left far behind." After the death of his parents, Farid saw his end approaching. He sang "Farid! where are thy parents who begot thee. They have gone while you looked on but you are still unconvinced of your end. Remember the day of your departure has been predetermined. The day of wedlock of the soul to the Supreme Being (death) is preordained. On that day the angel of death, about that you have heard, shall show his face. He shall draw this frail life out twisting and torturing the bones in the act. Tell this to yourself that this preordained day of wedlock shall not be put off. The life is the bride and death, the bridegroom, will marry her and carry her away. On whose shoulders will the body weep after giving away the bride with own hands."

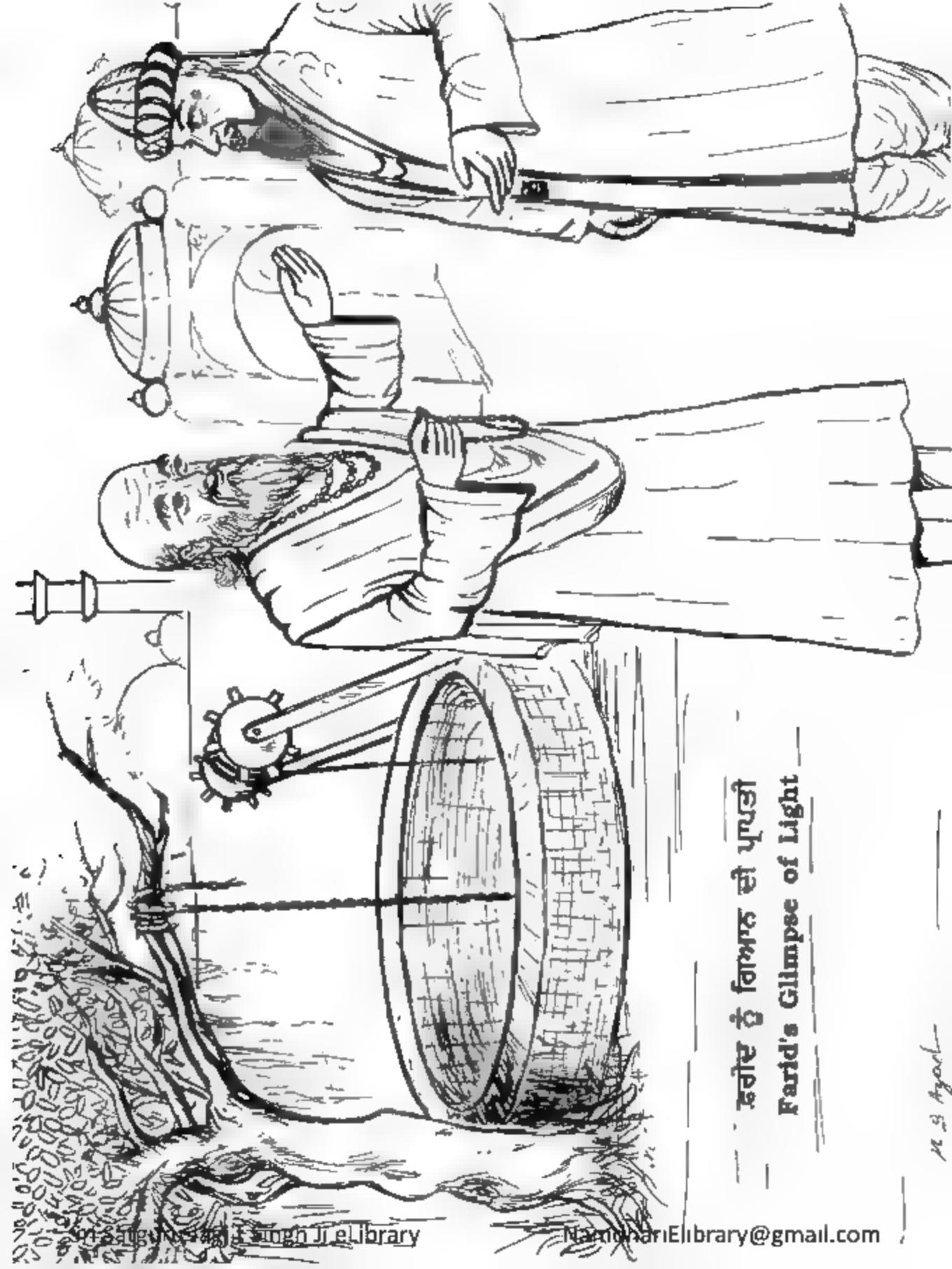
ਛਰੀਦ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ

ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਗੁਰੀਸਿਆ ਘੋਰ ਤਪੌਸਿਆ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਦਾ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਪਾਸੋਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਤਪੌਸਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲੈ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੰਟੇ ਦੇ ਕੱਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਖਿਆ, “ਛਰੀਦਾ ਦਰਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜਾਇ ਕੇ ਕਿਉਂ ਫਿਠੋ ਘੜੀਆਲੁ, ਏਹੁ ਨਿਦੇਸਾਂ ਮਾਰੀਐ ਹਮ ਦੇਸਾਂ ਦਾ ਕਿਆ ਹਾਲੁ। ਰਦਾ, ਸਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਰਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਛਰੀਦਾ ਮੇਂ ਭੋਲਾਵਾ ਪਗ ਦਾ ਮੜ੍ਹ ਮੇਲੀ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਗਾਹਿਲਾ ਭੂਹੁ ਨ ਜਾਣਈ ਸਿਰੁ ਭੀ ਮਿਟੀ ਖਾਇ॥ ੨੯॥

ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਦਾ ਤਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਭੁੱਖੇ ਗਹਿ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸੱਕ ਗਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਕੁਝ ਕਾਂ ਫਿਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਛਰੀਦਾ ਭਨੁ ਸੁਕਾ ਪਿੰਜਰ ਬੀਆ ਤਲੀਆਂ ਬੂੰਡਹਿ ਕਾਗਾ॥ ਅਜੇ ਸੁ ਰਖੁ ਨ ਬਾਹੁਜ਼ਿਓ ਦੇਖ ਬੈਦੇ ਕੇ ਭਾਗਾ॥ ੧੦॥ ਕਾਗਾ ਕਰੇਗ ਢੈਖੀਲਿਆ ਸਗਲਾ ਖਾਇਆ ਮਾਸ॥। ਏਂ ਦੁਇ ਨੈਨਾ ਮਤਿ ਛਹਉ ਪਿਰ ਦੇਖਨ ਕੀ ਆਸ॥ ੧੧॥ ਇਕ ਸਵੇਰ ਤਵਕੇ ਹੀ ਇਕ ਲੁਹਾਰ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਲੋੜੜਾਂ ਕੱਟਣ ਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੋਧ ਕੁਹਾਜ਼ਾ ਸਿਰਿ ਘੜਾ ਵਣਿ ਕੈ ਸਰੁ ਲੋਹਾਰੁ। ਛਰੀਦਾ ਹਉ ਲੋੜੀ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਤੂ ਲੋੜਹਿ ਅੰਗਿਆਰ॥ ੧੨॥ ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਨੇ ਕਹਿ ਤਾਂ ਦਿੱਤਾ ਪਰੋਤੂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਮੁਦਾ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ, “ਛਰੀਦਾ ਜੰਗਲੁ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਭਰਹਿ ਵਣਿ ਕੰਢਾ ਮੜੋਹਿ। ਕਸੀ ਰਥ ਹਿਆਲੀਐ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਢੂਦੇਹਿ॥ ੧੩॥ ਉਸੇ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਜੀ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵਾਪਸ ਦਿੱਲੀ ਆ ਗਏ। ਉਸ ਪਿਛੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਖੂਹ ਵਿਚ ਉਲਟਾ ਲਟਕ ਕੇ ਤਪੌਸਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕੇ ਹਾਸੀ ਚਲੇ ਗਏ।

ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਜੀ ਨੂੰ ਉਥੇ ਇਕ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਇਕ ਦਰੱਸਤ ਮਿਲ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਇਕ ਟਾਹਣਾ ਖੂਹ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੀ ਲੰਘਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਾਹਣੇ ਨਾਲ ਇਕ ਰੱਸਾ ਪਾ ਕੇ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਉਲਟਾ ਲਟਕ ਕੇ ਤਪੌਸਿਆ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਦੀ ਤਪੌਸਿਆ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਮਸੀਤ ਦੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਬਾਬਾ ਜੀ, ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਮੁਦਾ ਨੇ ਦੀਦਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਸਬਰ ਦੇ ਚਿੱਲੇ ਵਾਲੀ, ਸਬਰ ਦੀ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਉੱਪਰ ਸਬਰ ਦਾ ਤੀਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਦਾ ਦੇ ਭਾਟੇ ਅੰਦਰ ਨਿਸਾਨੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।। ਇਸ ਭਰੂ ਸਬਰ ਨਾਲ ਸਭੁਰੀਆਂ ਨੇ ਤਨ ਦੀਆਂ ਅਗਨੀਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਭੋੜ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਖਦਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਖਦਾ ਦਾ ਹਰ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਤੇ ਅਗੋਂ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਤ ਰਿਸ ਭਰੂ ਦੇ ਹੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮਤਿ ਹੋਈ ਹੋਇ ਇਆਣਾ, ਤਾਣ ਹੋਈ ਹੋਇ ਨਿਤਾਣਾ।। ਅਣਹੁਦੇ ਆਪ ਵੰਡਾਏ, ਕਿ ਐਸਾ ਭਰਾਤ ਸਦਾਏ॥ ੨੯॥”

ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਦਾ ਚਿਲਾ ਪੁਰਾ ਕਰਨ ਪਿਛੋਂ ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। 1235 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੀ ਮੰਤ ਹੋਣ ਪਿਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੀ ਗੱਦੀ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਅਮੀਰ ਤੋਂ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਮਿਲਣ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਚੂਰ ਤੋਂ ਆਏ ਗਾਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਕਈ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਦੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਡੀਕਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਬਾਬਾ ਛਰੀਦ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਹਾਸੀ ਵੀ ਇਸੇ ਭਰੂ ਹੀ ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਤਲੁਜ ਕਿਨਾਰੇ ਅਜਾਪਨ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਛੇਗ ਕਰ ਲਿਆ ਜਿਥੇ ਉਹ ਅਕਤੂਬਰ 1265 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਮੁਦਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਗਏ।

ਫਰੀਦ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਾਪਤੀ
Farid's Glimpse of Light

Farid's Glimpse of Light

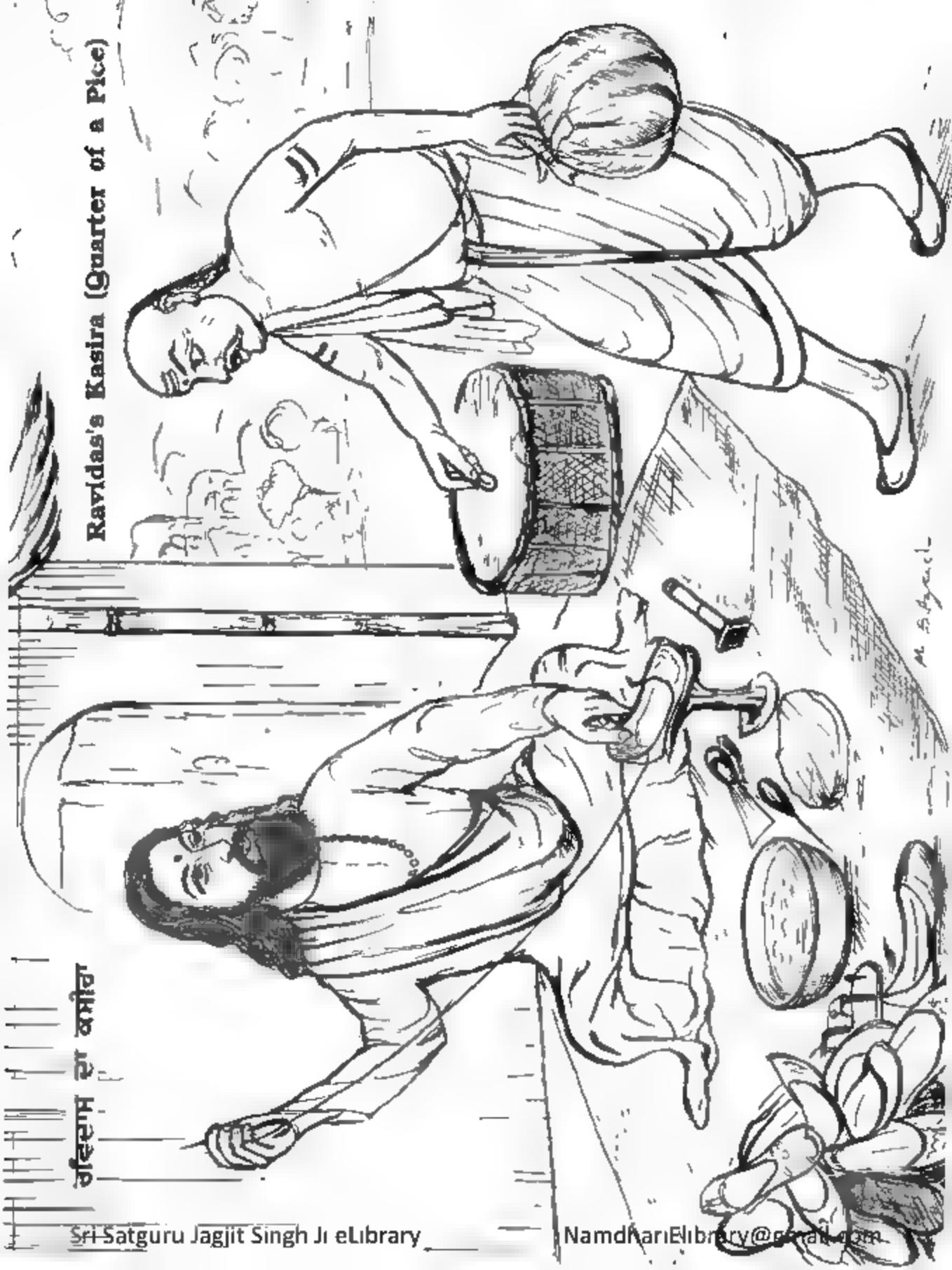
Baba Farid performed rigorous austerities while at Delhi. When he did not have a glimpse of God, he took permission from his guru to go to jungles and do penance. When he was on his way to the jungle, he heard ringing of a bell. He says, "I went and saw a bell at the gate. It was being hit though innocent. What will happen to us who are guilty?" When he went out of the city, he saw graves and it came to his mind, "Farid! you are very careful about your turban lest it may get dirty but poor soul does not know that even the head will rot in dust."

The body of Baba Farid was already feeble. It became still weaker by everyday fast in the jungles. One day Farid saw some crows moving nearby. He said to them, "My body is reduced to a skeleton and you are ready to peck at my soles. Still the Lord has not revealed Himself, such is the fate of this poor man. You crows may devour my body and eat whole the flesh. Please leave my two eyes untouched as I still have a hope to behold my Lord." One morning, a blacksmith came to the jungle to cut wood while it was still dark. On seeing him with an axe on his shoulder and pitcher of water on his head, Baba Farid said to him "See! in this jungle you are seeking wood for fire while I am searching my Lord." Baba Farid thought after he had said this that the Lord had His abode in his mind. Why was he roaming in jungles trampling thorns under his feet? The Lord abode within him. Why seek Him in jungles? That day Farid returned to Delhi from the jungles. Afterwards, he took permission of his guru to do penance by hanging upside down in a well and went to Hansi.

There in a mosque, Baba Farid found a tree, one branch of which passed over a well. He tied a rope to that branch and started doing penance by suspending himself feet up with that rope at night. After forty days of penance, the Qazi of that mosque asked Baba Farid, "Revered Baba! has God revealed Himself to you?" He replied, "Make forbearance thy bow and bow string and if an arrow of forbearances is shot with it, it will not miss its mark with the will of God. Thus, by adopting forbearance, the contented ones have overcome their desires of the body. They do not reveal the secret of their experience to anyone. The devotees of the Lord abide by every command of the Lord and speak sweetly thus earn His pleasure. In this way, His devotees attain this state, "One who is wise yet innocent as a child, powerful yet humble. They share with others whatever they have but such devotees are very rare."

After completing his forty day penance, Baba Farid returned to Delhi. In 1235 AD, after the death of his guru, he was entrusted with the responsibilities of the guru. Men of wealth and big landlords started coming to meet him. There was a crowd of such people all the day. Poor people coming from far-off places had to wait for many days to see him. Seeing this, Baba Farid moved from Delhi to Hansi. When a similar crowd of the rich started assembling there also, he set up his abode at village Ajodhan on the bank of river Sutlej. There he merged with the Lord in October 1265 AD.

Ravidas's Kasira (Quarter of a Pice)

राविदास का बसीरा

ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਕਸੀਰਾ

ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਜਨਮ 1376 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮਾਡੂਰ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਕਰਮਾ ਦੇਵੀ ਤੇ ਪਿਤਾ ਮਨਦਾਸ ਰਘੁ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਤੁੱਤੀਆਂ ਦੇ ਸਪਾਗੀ ਸਨ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਦੁਜਿਆਂ ਨਾਲ ਬੱਥ ਕੇ ਛੁਕਣ ਦਾ ਤੇ ਸੰਤੁ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਆਦਤ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸੀਬੀ ਭਾਗਬੰਡੀ ਨਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਦੀ ਹੋਣ ਪਿਛੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਦਤ, ਸੰਤੁ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ, ਨਾ ਹਟੀ। ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਠੰਗ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਅਲੋਗ ਹੋਣ ਪਿਛੇ ਟੁੱਟੀਆਂ ਤੁੱਤੀਆਂ ਗੰਢ ਕੇ ਤੇ ਨਵੀਆਂ ਤੁੱਤੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਕੋਈ ਸੰਤ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਭਰ੍ਹਾਂ ਜੀ ਕਰਦੇ।

ਇਕ ਦਿਨ ਗੰਗਾ ਉਪਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਸੋਂ ਆਪਣੀ ਟੁੱਟੀ ਜੁੱਤੀ ਠੀਕ ਕਰਵਾਈ। ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਜੁੱਤੀ ਨਵੀਂ ਵਰਗੀ ਬਣੀ ਦੇਖ ਕੇ ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਮੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਇਕ ਕਸੀਰਾ (ਪੈਸੇ ਦਾ ਚੌਕਾਈ ਭਾਗ) ਦਿੱਤਾ। ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਬਾਹਮਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਗੰਗਾ ਉਪਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੇਰੀ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਕਸੀਰਾ ਗੰਗਾ ਮਾਤਾ ਲਈ ਭੇਟ ਲੈ ਜਾਵੇ ਪਰ ਇਹ ਕਸੀਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਛੇਟ ਤਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੱਥ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਵੱਡੇ ” ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਗੰਗਾ ਉਪਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਪਿਛੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਸੀਰਾ ਕੱਢ ਕੇ ਦਰਿਆ ਗੰਗਾ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਗੰਗਾ ਮਾਤਾ, ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਭੇਟ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈ।” ਗੰਗਾ ਉਪਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੱਥ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਹਮਣ ਦੇ ਹੱਥ ਕਿਚੇ ਉਹ ਕਸੀਰਾ ਲੈ ਲਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਅਲਪ ਹੈ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੋਤਕ ਪਿਛੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਸੇਨ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਬੜੇ ਬੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਨਦਾਰ ਮਕਾਨ ਉਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਸੰਤਾਂ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਲਈ ਸਠਾਂਅ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤੇ ਸਤਿਸੰਗ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਬਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਸਰਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਈਰਖਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸਨਾਰਸ ਦੇ ਹਾਕਮ ਪਾਸ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, “ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਸਾਸਤਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੌਝੀ ਸੂਦ ਧਰਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਰਵਿਦਾਸ ਸੂਦ ਹੈ ਕੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ।” ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਹਾਕਮ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੁੰਹੂੰ ਹੈ ਕੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਸੈਨੇ ਦੇ ਬਣੇ ਗਹਿਣੇ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਲਗਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਸੌਨਾ ਹੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਲਾਹਿਰਾਂ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਪਾਣੀ ਹੀ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਬਾਹਮਣ, ਖੱਤਰੀ, ਵੈਸ, ਸੂਦ ਆਦਿ ਲਗਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜੇ ਸਰਾਬ ਦੀ ਬੇਤਲ ਗੰਗਾ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਜਲ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਸਰਾਬ ਦੀ ਬੇਤਲ ਗੰਗਾ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਰਾਬ ਵੀ ਗੰਗਾ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਅੰਸ ਸਭ ਗਵਾ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭੁੱਖ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਰ ਕਰ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮੱਛੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਿਆਸ। ਮੱਛੀ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਕੇ ਪਕਾ ਕੇ ਖਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਪਿਛੇ ਮੱਛੀ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਿਆਸ ਲੱਗਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।” ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਸੋਂ ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਹਾਕਮ ਆਪ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਾਹਮਣ ਨੀਵੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ।

Ravidas's Kasira

Saint Ravidas was born in 1376 AD at village Mandoor near Banaras. His mother's name was Karma Devi and his father was Mandas Raghu who was a shoe merchant. From his childhood, Ravidas by nature, was disposed to sharing his food with others and service of the saints. To change these habits of Ravidas, his parents married him to Bhagwanti. His habit of serving holy men did not leave him even after marriage. Fed up with this, his parents put him on his own. After moving away from his parents, Ravidas started earning his livelihood by making new shoes and repairing the old. Whenever, a holy man came to him, he would serve him as before.

One day, a Brahmin, going for a holy dip in the Ganges, got his shoes mended from Ravidas. Seeing his damaged shoe made like a new one, the Brahmin was pleased and gave Ravidas a Kasira (one fourth of a Paisa). Ravidas said to the Brahmin, "You are going for a ritual bath at the Ganges. Please take this coin from me as an offering to Mother Ganges but this Kasira is to be offered only if the Mother puts out her hand and accepts it." After bathing in the Ganges the Brahmin took the Kasira sent by Ravidas in his hand and extending his arm towards the river, said, "Mother Ganges! please accept the offering of the servant." Those bathing in the river saw that a hand emerged from the water, took the Kasira from the Brahmin's hand and disappeared into the river. After this miraculous happening, men of wealth started coming for a glimpse of Ravidas. In a short time, a grand house was constructed for Ravidas. An inn for the stay of saints and devotees coming for an audience and a separate temple for spiritual discourses were also constructed.

The Brahmins started feeling jealous of the reverence of Ravidas. They got together, went to the ruler of Banaras and complained. "According to our religious books, no Shudra can gain knowledge of religion. Ravidas, a Shudra preaches religion. He should be stopped." The ruler of Banaras called Ravidas and asked him, "Why do you propagate religion when you are only low caste Shudra?" He replied, "Gold ornaments look different to sight but are basically gold. The waves of water seem to be different but in reality are water. In the same way, we are called as Brahmin, Khatri, Vaish and Shudra but in reality, all are a part of Brahma. Secondly, the water of Ganges is very sacred for the Brahmins. If that water is mixed in wine, it becomes unholy for them. If a bottle of wine is poured in the river Ganges, that wine will also become sacred by losing its identity in this way, by becoming one with the Lord I have lost the stigma of caste and creed. The longing for the Lord has taken roots in my heart in such a way as the thirst of water in a fish. A fish dies when taken out of water. If it is cut, cooked and eaten, the person, who has taken it begins feeling thirsty." Hearing this reply from Ravidas, the ruler became his devotee. Brahmins returned to their homes, eyes downcast with shame.

ਰਵਿਦਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਵਿਚ

ਇਕ ਵਾਗੀ ਚਿੱਤੜ ਦਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣਾ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਭਾਲੀ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਨਾਰਸ ਪੜ੍ਹੇ। ਉਥੋਂ ਰਾਣੀ ਝਾਲੀ ਨੇ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਦੀ ਬੜੀ ਤਾਰੀਖ ਪੜ੍ਹੀ। ਉਹ ਇਕ ਦਿਨ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਫੇਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ। ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਸ਼ ਬਣ ਗਈ। ਰਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਣੀ ਦਾ ਇਕ ਸੂਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਲਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਰਾਣੀ ਉਸ ਸੂਦ ਦੀ ਸਿਸ਼ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਨਾ ਲਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ” ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸੂਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਗੁਸ਼ਾ ਆਇਆ।

ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲਮੀ ਭੇਜ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਛੁਲਾ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਭਗਤ ਜੀ, ਨਾ ਤਾ ਤੁਸੀਂ ਆਰਤੀ ਉਤਾਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਠਾਕਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਦ ਦੇ ਹੋਏ ਮੇਰੀ ਰਾਣੀ ਦੇ ਗਰੂ ਬਣ ਕੀਠੇ ਹੋ ” ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਕਿਹੜੀ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾ ? ਜਲ ਵਿਚ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸੀ ਅੱਪਰ ਉਹ ਹੈ ਤੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਉਹ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਅੱਗੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਸੂਠਾ ਦੁੱਧ ਪਰਾ, ਭੁੱਵਰੇ ਦੇ ਸੁੱਧੇ ਫੁੱਲ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰਾਂ, ਮੰਡੀਆਂ ਦੇ ਰੰਦੇ ਕੀਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਵਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਮ ਭਗਤੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਗਪਣ ਕਰ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਆਰਤੀ ਹੈ, ਕੇਸਰ ਹੈ, ਚੰਦਨ ਹੈ, ਦੀਕਾ ਹੈ, ਕੌਟੀ ਹੈ ਤੇ ਡੇਲ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਸਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ ਢੂਠੀ ਹੈ।” ਇਹ ਸੂਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਸ਼ ਬਣ ਗਿਆ।

ਰਾਣੀ ਨੇ ਚਿੱਤੜ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਇਕ ਵੱਡੇ ਪੱਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਕੇ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਨੂੰ ਚਿੱਤੜ ਛੁਲਾ ਲਿਆ। ਚਿੱਤੜ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਸੂਦ ਖਰੱਦ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪੱਕਾ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਣੀ ਪਾਸੋਂ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ, ਦਾਲ ਤੇ ਘਿਸੂ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਮ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾ ਵਰਤਾਇਆ ਖਾਣਾ ਪਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਅਪਵਿਵੱਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਥੋਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਕਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੂਦ ਦੇ ਹੱਥ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਵਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਕੱਚਾ ਸੀਧਾ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਬੜੀ ਮੁਸੀ ਮੁਸੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੰਗਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਜਦੋਂ ਭੋਜਨ ਛਕਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਕਿਲਾਲੇ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਬੈਠਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦਾ ਹੋਕਾਰ ਮਿਟ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਸੋਂ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਛੂਹ ਤੋਂ ਉਹ ਭਰਦੇ ਸਨ, ਉਸੇ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਪੈ ਗਏ।

ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਤਾੜ ਦੇ ਦਰੱਬਰ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਰੱਬਰ ਦੀ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਉੱਖਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਉਸਤਰ ਦੇ ਸਥਾਨ ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕੀਂ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮੌਖਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬੜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਡ ਚਮਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਛੂਹ ਤੋਂ ਲੋਕੀਂ ਭਠਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਮੇਏ ਛੱਗਰ ਘਸੀਟਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਮਨ ਉੱਖਰ ਲਿਖ ਲਿਆ ਹੈ ਤਦੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਉੱਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਮਲਜ਼ੂਰ ਹੋਵੇ। ਉਚ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਨਿਖਾਜਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਇੱਜਤ ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।” ਇਸ ਤੜ੍ਹਾਂ ਉਹ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਸੂਰ ਕਰਦੇ 1527 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਚਿੱਤੜ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਰ ਤਿਆਰ ਰਾਏ।

रविदास भ्राह्मणों विच
Ravidas among Brahmins

Ravidas among Brahmins

Once Rana, the Raja of Chittaur and his queen Jhali during a pilgrimage to holy places, reached Banaras. There queen Jhali heard from the people of Banaras great praise of Ravidas. One day she went to his hermitage for an audience with Ravidas. Having heard the teaching of Ravidas, she became his disciple. The Brahmins who accompanied the queen felt very bad about her adopting a Shudra as her guru. They went and said to the Raja. "The queen has become a disciple of a Shudra who neither worships the idols nor performs Aarti prayer with lamps." The Raja was very angry to hear this.

The Raja sent his men to call Ravidas and asked him, "Revered ascetic ! you neither perform Aarti nor worship idols. Moreover you are a Shudra and have become guru of my Rani (queen) " Saint Ravidas replied "What idol should I worship ? The Lord pervades the water, abides on the land and is present everywhere. My conscience does not allow me to offer Him milk first tasted by the calf, offer Him flowers that have been defiled by the black bee and bathe Him with water made foul by the fish. He loves devotion. I worship Him with offering of my soul. For me His Name is Aarti, saffron sandalwood, the lamp wick and oil. All the vegetation is naught without His Name " On these words, the Raja also became his disciple.

On her return to Chittaur, the Rani organised a big religious feast and called Saint Ravidas there. When the Brahmins of Chittaur came to know that Saint Ravidas who was to consecrate the religious feast was a Shudra by caste they took from the Rani uncooked rations of flour, pulses and butter. Those Brahmins had a doubt in their minds that they would become unclean if they took meals distributed by Saint Ravidas as it is written in Shastras (Hindu religious books), that food touched by a Shudra becomes unclean. Those Brahmins cooked the meals themselves with great care, in keeping with the tradition of the Shastras. When those Brahmins sat side by side happily to take their meals, they saw Saint Ravidas sitting between every two of them. Seeing this, all the arrogance of being of high caste left their minds. They collectively asked forgiveness of the Rani and Saint Ravidas for their ignorance. They fell at the feet of the man whose touch they did not like.

Saint Ravidas told them, "Toddy tree yields wine. Nobody worships that tree but when words in the praise of the Lord are written on its leaves, people worship those leaves and pay obeisance to them. Similarly I am a shoemaker by caste whose touch is feared by people. I used to drag away dead cattle near Banaras for skinning. From the day, I have written the Name of the Lord on my mind even the Brahmins offer me obeisance. This all happens only if the Lord so ordains. He is the One to bless the poor and bestow upon them honour. Riding the minds of people of the misgivings in this way, he gave up this mortal body in 1527 AD At Chittaur.

शुगाउ जैदेव
Saint Jaidev

ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ

ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਦਾ ਜਨਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਥੀਂ ਰਾਮ ਭੂਮ ਦੇ ਪਿੰਡ ਕੋਚੂਲੀ ਵਿਖੇ 1130 ਈਸਵੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇਤੇ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਕੇਸ ਦੇਵ ਤੇ ਮਾਤਾ ਰਾਮ ਦੇਵੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨਿਅਤ ਸਿੱਖਣ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਬਰਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਬਹਿਤਾ ਲਿਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹ ਗੀਤ ਲਿਖਦੇ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਗਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਕੇ ਲੈਂਦੇ। ਉਹ ਤਿਆਗੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕੇਸ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚੱਕਰ ਕੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਇਕ ਵਾਗੀ ਉਹ ਜਗਨਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਰ ਗਏ। ਉਥੋਂ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਗਨੀਹੋਤ੍ਰੀ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਪਦਮਾਵਤੀ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਦੇਵਦਾਸੀ ਬਣਾ ਕੇ ਛੱਡਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਜੈਦੇਵ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਾਰ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਦੇ ਨਾਂਹ ਕਰਨ ਉਪਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਪਦਮਾਵਤੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਆ ਗਏ ਉਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਗ੍ਰੰਥ—ਗਸਨ ਰਾਘਵ, ਗੀਤ ਗੋਕੰਦ ਤੇ ਚੰਦਰ ਲੋਕ ਲਿਖੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਗੀਤ ਗੋਕੰਦ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਵਿਚ ਕਿਸ਼ਨ ਤੇ ਰਾਧਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਗਾਹ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਪਿੰਡੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਭਾ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਰਾਜੇ ਲਕਸ਼ਮਣ ਸੈਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੰਜ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਦੀ ਸੇਭਾ ਸਣ ਕੇ ਜੈਪੁਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਭੇਜਿਆ। ਜੈਪੁਰ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਭਾਕੂਆਂ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਨੇ ਭਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਮੈਂ ਗੀਤ ਗੋਕੰਦ ਦਾ ਲੇਖਕ ਹਾਂ ਤੇ ਰਾਜੇ ਲਕਸ਼ਮਣ ਸੈਨ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਸੁਣੀ। ਉਸ ਦਾ ਧਨ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਰੱਜੇ ਹਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਸਟ ਦਿੱਤਾ। ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਨੂੰ ਖੂਹ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਸਰਾ ਨਹਾ ਨਾ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਗੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਰੰਚ ਉਟਕਲ ਦਾ ਗਾਮਾ ਉਸ ਪਾਸੇ ਦੀ ਲੰਘਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਨੂੰ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਕਬਚਾ ਲਿਆ ਤੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ।

ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਿੰਡੋਂ ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਜਾਣ ਲਈ ਭਿਆਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟਿਆ ਜਾਵੇ।” ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਰ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਮੁਕਤੀ, ਸੇਭਾ ਤੇ ਹੋਰ ਮਨੋਰਥਾਂ ਦੀ ਇੰਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲੋੜ, ਲਾਲਚ ਤੇ ਖੱਟੀ ਮੱਡ ਭਿਆਰਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲਗ ਜਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਭਰ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੈ ਜਾਣਗੇ। ਯੋਗ, ਦਾਨ, ਮੌਗ ਤੇ ਤਪ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ।”

ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਉਸ ਪਿੰਡ ਰਾਜੇ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਕੇ ਪਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਰਹਿਣ ਲਗ ਪਏ। ਇਕ ਵਾਰ ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ, “ਤੁਸੀਂ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਚੰਦ ਸਰ ਰਸਤੇ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਨਾਦ ਵਿਚ ਗੋਕਿਆ ਤੇ ਸੂਰਜ ਸੁਰ ਰਸਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬੁਰੇ ਕੌਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਲਹੀਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੱਖ ਕੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ। ਉਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੇ ਮੇਰੀ ਦੁਖਿਆ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।” ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰਸਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ 72 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਸਗੋਰ ਭਿਆਰਾ ਗਏ।

Saint Jaidev

Saint Jaidev was born at village Kenduli in district Bir Bhoom of West Bengal around 1130 AD. His father's name was Sri Bhoj Dev and mother's Ram Devi. He took great interest in learning Sanskrit. In this way, he started writing poetry in his childhood. He composed songs and was happy singing those. He roamed the country in the guise of ascetics. Once he went to Jagan Nath temple. There, a Brahmin, had come with his daughter, Padmavati to make her a Dev Dasi (maid of the gods) and leave her there. At the instant, he saw Jaidev, he decided to marry his daughter to him in spite of refusal by Saint Jaidev.

Saint Jaldev returned to his village with Padmavati. There, he wrote three books on religion; namely *Rasor Raghav*, *Geet Govind* and *Chandra Lok*. Out of these books, *Geet Govind* became very famous. In this book are the ways of the union of the soul with the Supreme Being with parables from the stories of Radha and Krishna. His fame spread throughout the country after that. Raja Lakshman Sen of Bengal appointed him to be one of his five learned men. As the fame of Saint Jaidev reached Jaipur, the Raja sent him an invitation to meet him. On his way to Jaipur, Saint Jaidev was caught by robbers. Saint Jaidev told the robbers, "I am the writer of *Geet Govind* and one of the five scholars of Raja Lakshman Sen." They paid no heed to what Saint Jaidev said to them. They robbed him of his valuables, tied him up and threw him into a well. Saint Jaidev saw that no one but God could help him. He went into contemplation of the Lord. The Raja of Karaunch Utikal passed that way. He got Saint Jaidev out of the well and took him along with him.

When, after some days, Saint Jaidev was ready to leave, the Raja requested, "Please impart to me the knowledge by which I may be free from the cycle of life and death." Saint Jaidev said, "God, the Supreme Being is above all and He abides in everyone. If you desire salvation, fame or fulfilment of other wishes, give up craving, greed and vile thinking and get engrossed in His meditation by which your fears and troubles will end. Ritual feasts, charity, Yoga and austerities are of no use."

After that, Saint Jaidev left the service of the Raja and went to his village to live there. One day, Yogis came and questioned him, "How did you realise God without yoga?" He replied, "I inhaled through the moon passage (left nostril), held in my inner being and exhaled through the sun passage (right nostril), chanting the Divine Name. In this way I made my mind humble regarding bad deeds and subdued it by preventing it from wandering. Thus, I tasted the divine ambrosia revelling in the praise of the Lord. That ambrosia rid me of any doubt. In this way Saint Jaidev enlightened the Yogis and others who came to him, about the true path and gave up the mortal body at the age of 72.

ਭਰਾਤ ਸਧਨਾ

ਭਰਾਤ ਸਧਨੇ ਦਾ ਜਨਮ 1180 ਈਸਾਵੀ ਕਿਤ੍ਤ ਪਿੰਡ ਸਹਿਬਾਨ, ਹੋਦਰਾਬਾਦ ਸਿੱਧ ਸੁਖੇ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਕਾਲਾ ਕਿੱਤਾ ਬੱਕਰੇ ਕੱਟਣਾ ਅਤੇ ਵੇਚਣਾ ਸ਼ਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਧੂ ਸੀਤ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਕਈ ਵੈਸ਼ਨੂੰ ਸੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ, “ਸਧਨੇ, ਤੇਰਾ ਬੱਕਰੇ ਕੱਟਣ ਦਾ ਕਿੱਤਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਫੈਨੂੰ ਬੱਕਰਿਆਂ ਦਾ ਸਨਮ ਹੈ ਕੇ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ।” ਸਧਨਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਾ, “ਇਹ ਕਿੱਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕਰਨ ਲਗਿਆ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੇਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿੱਤਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਕਿੱਤਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਹੜਾ ਮਾਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਉਸ ਕਿੱਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।”

ਇਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਇਕ ਸਾਧੂ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਸਧਨੇ ਨੂੰ ਇਕ ਕਾਲੇ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਮਾਸ ਤੌਲਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਧਨਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਲਗਰਾਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਮਾਸ ਤੌਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।” ਸਧਨੇ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਇਹ ਕਾਲਾ ਪੱਥਰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵੱਟਾ ਹੈ” ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਸਾਲਗਰਾਮ ਨੂੰ ਕਸਾਈ ਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਇਹ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦੇ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸ਼ਕਾ ਕਰਿਆ ਕਰਾਂਗਾ।” ਸਧਨੇ ਨੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਉਚਚਰ ਤੋਂ ਉਹ ਪੱਥਰ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਛੜਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਧੂ ਉਹ ਸਾਲਗਰਾਮ ਲੈ ਕੇ ਭੁਰ ਪਿਆ ਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਸੈਚਣ ਲੱਗਾ, “ਸਧਨਾ ਹਨ ਮੰਜ ਪੰਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਾਲਗਰਾਮ ਨੂੰ ਮਨ ਲਹਾ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਪ੍ਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸੱਚੇ ਧੇਮੀ ਪਾਸੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੌਗੀ ਦਿਖਾਵੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸ਼ਕ ਇਹ ਸਾਲਗਰਾਮ ਕਦੇ ਵੀ ਪਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।” ਇਹ ਸੋਜ ਕੇ ਸਾਧੂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਲਗਰਾਮ ਸਧਨੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਸੱਚੇ ਭਰਮਤ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਸਾਲਗਰਾਮ ਆ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇਗਾ।”

ਉਸ ਸਾਧੂ ਦੇ ਜਾਣ ਪਿਛੋਂ ਸਧਨੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾ ਦੀ ਉਮੰਗ ਘਰ ਕਰ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਹਲ ਕੁੰਦਾ ਉਹ ਗਾਉਣ ਲਗ ਜਾਂਦੇ, “ਨਿਪ੍ਰਕੰਨਿਆ ਕੇ ਥਾਰਨੈ ਇਕੁ ਭਾਇਆ ਭੈਖਧਾਰੀ ਕਾਮਾਰਥੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸ਼ੀ ਵਾਂ ਕੀ ਪੈਸ ਸਵਾਰੀ। ਤਵੁ ਹੁਨ ਕਹਾ ਜਗਢ ਹੁਗਾ ਜਉ ਕਰਮੁ ਨ ਨਾਸੀ॥ ਸਿੰਘ ਸਰਨ ਕਤ ਜਾਈਐ ਜਿਉ ਜੰਬੁਕ ਗ੍ਰਾਸੀ॥ ਰਹਾਉਂਦਾ ਏਕ ਬੁੰਦ ਜਲ ਕਾਰਨੇ ਚਾੜ੍ਹਕ ਦੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਪਾਨ ਰਾਏ ਸਾਗਰੁ ਮਿਲੈ ਫਾਨ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਪਾਨ ਜੁ ਥਾਕੇ ਬਿਰੁ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਇਗਮਾਵਉ॥ ਬੁਡਿ ਮੁਏ ਨਉਕਾ ਮਿਲੈ ਕਹੁ ਕਾਹਿ ਚਦਾਵਉ॥ ਮੈਨਾਹੀ ਕਹੁ ਹਉ ਨਹੀਂ ਕਿਛੁ ਆਹਿ ਨ ਮੋਗਾ। ਅਉਸਰ ਲਜਾ ਰਾਂਖ ਲੇਹੁ ਸਹਨਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ॥”

ਇਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇਕ ਗਾਹਕ ਨੇ ਆ ਕੇ ਸਧਨੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਬੱਕਰੇ ਦੀ ਲੱਤ ਤੌਲ ਦੇ।” ਸਧਨੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਾਸ ਪ੍ਰਤਿ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਲੁ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੀ” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਮਾਸ ਜ਼ਲੁਵ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਦੁਗਣੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਲੈ” ਸਧਨੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੱਕਰਾ ਕੱਟਿਆ ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਤਕ ਪ੍ਰਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੈਨੂੰ ਬੱਕਰੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਦੀ ਇੱਕ ਟੇਗ ਮੈਨੂੰ ਕਹੁ ਕੇ ਦੇ ਦੇ।” ਗਾਹਕ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਉਪਰ ਸਧਨਾ ਗੰਡਾਸਾ ਲੈ ਕੇ ਜਦੋਂ ਬੱਕਰੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਬੱਕਰਾ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, “ਸਾਧਨਿਆ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਲਾਲੜ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਨਵਾਂ ਖਾਤਾ ਬੇਲੂਣ ਲਗਿਆ ਹੈ।” ਇਹ ਸੂਣ ਕੇ ਸਧਨੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਗੰਡਾਸਾ ਛਿਗ ਪਿਆ ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜਦੋਂ ਗਾਹਕ ਵੱਲ ਮੁਝਿਆ ਤਾਂ ਉਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਾਹਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਸਧਨੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਪੈ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਨੂੰ ਗਾਹਕ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਆਇਆ ਸੀ।

ਭਗਤ ਸਧਨਾ

Saint Sadhna

Saint Sadhna

Saint Sadhna was born in 1180 AD at village Sehwan in Hyderabad Sindh province. His ancestors were butchers by profession. He also took up the family profession of slaughtering goats and selling meat. Sadhus and beggars passing by would sit for rest at his place. Many vegetarian saints would tell him, "Sadhna! your profession of slaughtering and selling goats is not good. You shall have to repay by taking birth as a goat many times over." Sadhna used to reply, "My ancestors have been following this profession and I have taken it up. The Lord who has brought me into this world has given me this profession. Which profession is good or which is bad I don't know. The One who decides the job knows better about it."

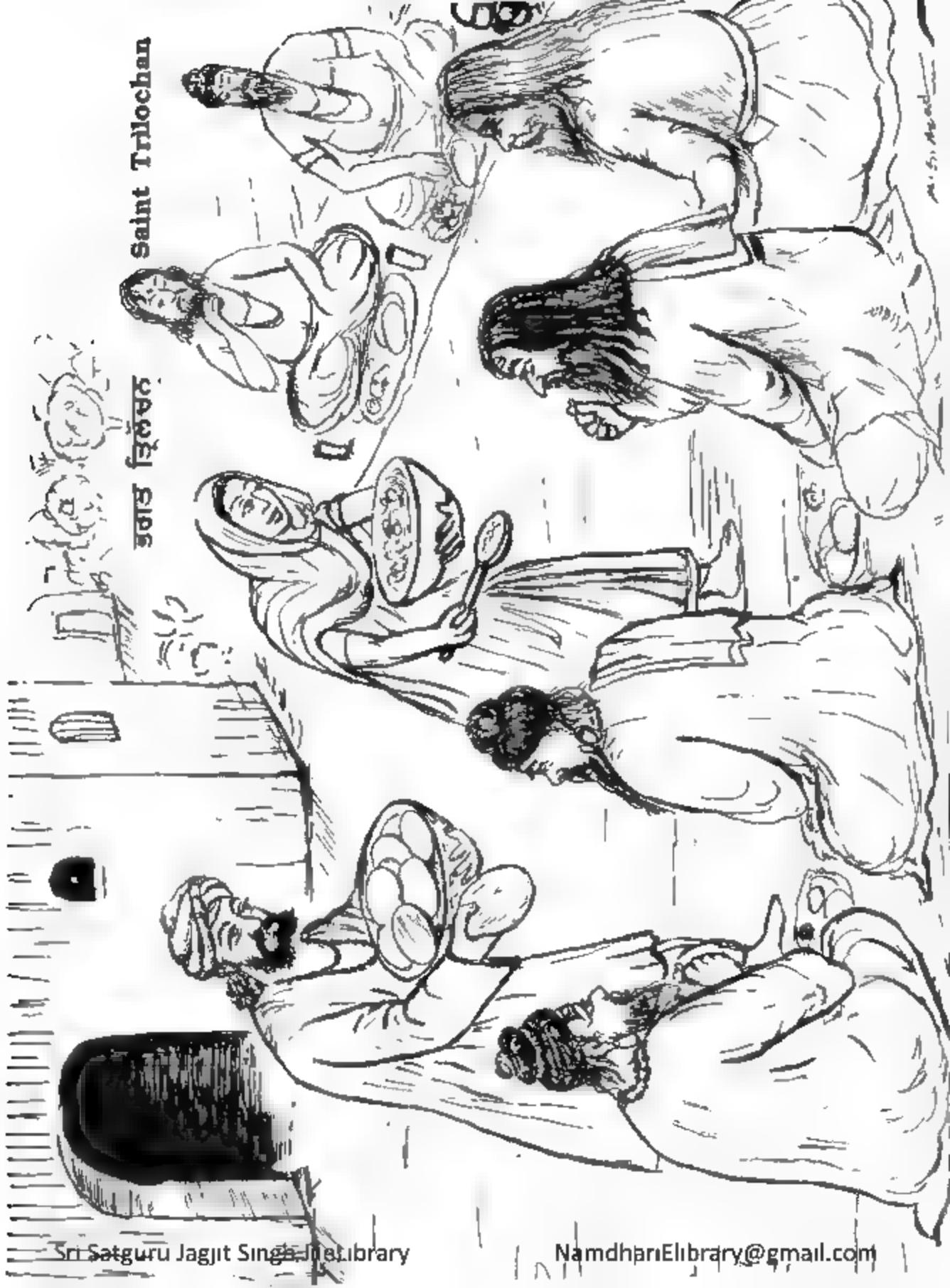
One day a mendicant came to him. He saw Sadhna weighing meat against a black stone as weight and said, "O Sadhna! you weigh meat with this Saligram black stone, symbol of Shivji, instead of worshipping it. It is not good." Sadhna replied, "This black stone is my weight." The mendicant said, "A butcher should not touch this Saligram. Give it to me I shall worship it." Sadhna gave that stone to the mendicant without any hesitation. The mendicant took that stone and went his way. On his way a thought came to his mind, "Before starting his everyday work Sadhna used to bathe this Saligram with all his devotion, burn incense before it and paid obeisance to it. I am taking it away from a true devotee. This Saligram will never be pleased with my hypocritic worship." At this thought, the mendicant came back, returned the stone to Sadhna and said, "One day, the real Saligram will reveal to a true devotee like you."

After the departure of the mendicant the longing for a glimpse of the Lord took root in Sadhna's mind. Whenever, he was free, he would start singing. "For the love of a princess, a man disguised himself as Vishnu. You saved the honour of that man full of lust and selfishness. Enlightener of the world, what merit is Yours if our deeds continue to pursue us? Why seek shelter with the tiger if a jackal make meal of us? A rainbird suffers for want of a drop of water. What is the use if an ocean is found after its death? I am tired, how can I delay a glimpse of Thee? If, after drowning, a boat is found, who will then ride it? I am nothing, nothing is mine and there is no ego. O' Lord! save the honour of Sadhna, Thy servant, now."

One evening, a customer came and asked Sadhna, "Weigh for me a leg of mutton." Sadhna said, "There is no meat left now. Please come tomorrow and take it." The customer said, "I need the meat badly now. You may charge double the price for it." Sadhna said, "If I slaughter a goat now, it will rot by tomorrow." The man said, "You have no need to slaughter a goat. Cut only one leg and give it to me." Pressed by the customer, when Sadhna went near the goat with a hatchet, he felt as if the goat was saying to him, "O Sadhna! you are going to open a new account today in greed." At this voice of his inner self, hatchet fell out of Sadhna's hand and he turned to the customer to tell his helplessness. He did not find any customer there. A thought came to Sadhna's mind, "It was the Lord Himself Who had come to reveal Himself to his devotee in the form of a customer."

Saint Trilochan

ਤੁਲਾਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ

ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ

ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 1267 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਬਾਰਸੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸ਼ੇਕਾਪਰ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਥੈਸ਼ ਜਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਸਨ। ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੇਡਾ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਨਗਰੀ ਬਾਮਨੀ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਮਿਲਣੀ ਉੱਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜਾਣਗੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮਨ ਲਗਾ ਕੇ ਰਾਮ ਸਿਮਰੇਗਾ ਤੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਾਰ ਕਰੇਗਾ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਨੇ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਰੂ ਪਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਵਾਪਸ ਪਿੰਡ ਆ ਕੇ ਹਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸਭਸੇਗ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੰਨ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਮੌਤ ਦਾ ਤੈਅ ਬੜਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਠਾਕਰ ਹੀ ਠਾਕਰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

ਕਈ ਵਾਰ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਪਾਸ ਭੇਖੀ ਸਾਧੂ ਵੀ ਆ ਜਾਏ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ, "ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਲੀਤ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨੇ ਸੱਚ ਗਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਬਾਹਰ ਤਿਆਗੀਆ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਲਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਲਾ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਚੱਕਰ ਕਟ ਰਹੇ ਹੋ ਦਰ ਦਰ ਤੋਂ ਪਾ ਕੇ ਸਰੀਰ ਵਧਾ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁੰਦਰੇ ਪਾ ਲਏ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਉੱਪਰ ਕਬਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰਾਖ ਮਨ ਲਈ। ਇਹ ਪਾਖੰਡ ਸਭ ਮਾਇਆ ਲਈ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਜਪ, ਤਪ ਤੇ ਤੌਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਭੇਜ ਤਿਆਰੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਰਿੜਕਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਉਸ ਮਾਲਕ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਾਗੀ ਸ਼੍ਰੂਸ਼ੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।"

ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਗਿਆਨ-ਨੇਤਰ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਪੁੱਛਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਗਨਾ ਕਰਦੇ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ, "ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪਲਾ ਨਹੀਂ, ਕਦੋਂ ਮਰ ਜਾਵੇ ਜਿਹੜਾ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਧਨ ਬਾਰੇ ਸੱਚਦਾ ਰਿਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਗਲਾ ਜਨਮ ਸੱਧੁ ਦਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਯਿਆਲ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕੇਸਥਾ ਦੀ ਸੂਨ ਵਿਚ ਪਵੇਗਾ। ਮਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨੇ ਆ ਫੜਿਆ ਤਾਂ ਸੂਰ ਬਣੇਗਾ। ਜਿਹੜਾ ਮੰਦਰ ਦੀ ਛਾਥ ਕਿਰ ਮਰੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਛੁਡਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਧਿਆਨ ਪੜ੍ਹ ਰੱਲੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਤਦ ਆਏਗਾ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਚਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਵੱਲ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਆਈ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਫੁਾਡਮਾ ਦੀ ਸੇਡਾ ਵਿਚ ਕੁਝ ਬੁਰੇ ਸ਼ਬਦ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, "ਹੇ ਮੂਰਖ, ਤੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾ ਕਰ ਦੁਖ ਸਖ ਸਭ ਤੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਪੁੰਨਾ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਰੰਦਮਾ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦਰਿਆ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਮੱਬੇ ਉਪਰੋਂ ਆਪਣੇ ਬੁਰੇ ਕਹਮਾਂ ਦਾ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਉਡਰਦਾ। ਹਨੂਮਾਨ ਨੇ ਲੰਕਾ ਸਾਜ਼ੀ, ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਲਿਆ ਕੇ ਰਾਮਚੰਦਰ ਨੂੰ ਖਸ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸੰਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ੇਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਰਾਥ ਅਮਿਟ ਰਿਹਾ। ਰਾਮਚੰਦਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢ ਇਨਾਮ ਕਿਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਿਛਲੇ ਕਹਮ ਮਿਟਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਵੱਖੋਂ ਸੁਖ ਬੋਗਦੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਜੀ ਪੜ੍ਹ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ " ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਤਕ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

Saint Trilochan

Saint Trilochan was born in 1267 AD at village Barsi district Sholapur in Maharashtra. He belonged to Vaish caste. He heard about the fame of Saint Nanadev and reached Narsi Bamni for an audience with him. In his very first meeting, he requested Saint Namdev to give him a glimpse of his Lord. He said to Saint Trilochan in reply, "You shall also have a glimpse of Him if you contemplate Him with devotion while working with your limbs at the same time." Listening to this advice, he adopted Saint Namdev as guru, returned to his village and started serving every mendicant who came that way. The company of the holy men rid his mind of craving for worldly things and fear of death. This resulted in his having glimpses of God around him.

Many a time some hypocrite Sadhus would come to Saint Trilochan. He would preach them, "Your minds are polluted. You have not assimilated the truth but have dressed as recluses. Entangled in false notions you are wandering hither and thither. You are nourishing your body with food begged from the householders. You have pierced your ears, put big rings in them and smeared your bodies with ashes from cremation grounds. All this hypocrisy is for money. Truth cannot be realised without a guru. Give up this chanting penance bathing at holy places and hypocritical guises. Nothing is gained by doing these. These are just like churning water for butter. Meditate on the Lord who is the creator of this universe."

After he had gained Divine Knowledge, Saint Trilochan would tell anyone who asked for a remedy to his suffering, to divert their thoughts from the worldly stuff to God and said, "One does not know about death. It may come any time. One, who thinks about wealth at the time of death will be reborn as a snake. If he thinks of women, he will be a prostitute in the next life. Thoughts of sons coming at the moment of death will result in reincarnation as a pig. Longing for buildings brings the life of a ghost. If the mind is immersed in thoughts of the Lord, salvation will be the result. But His thoughts can come at the time of death only if your thinking is conditioned on Him beforehand."

With the passage of time, Saint Trilochan became very famous among the saints. One group or the other of saints was always present at his place. His wife had to cater to their food. One day, she felt fed up and uttered some words derogatory to the Lord. Saint Trilochan told her, "O foolish one! I do not speak ill of the Lord. Pain and pleasure is all the outcome of your past deeds. The moon has a holy dip in the Ganges daily yet the scar of misdeeds from his forehead is not washed. Hanuman (monkey god), set the city of Lanka ablaze, pleased Ram Chander by bringing the plant of life but the curse of stealing clothes of a saint persisted. Ram Chander gave him loin-cloth as reward for his services. Past deeds cannot just be erased off your balance sheet. Bear pain and pleasure as ordained by Him and join me in the praise of the Lord." Thus Saint Trilochan kept up serving the saints till the end.

ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ

ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤ੍ਰੈਖ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਹਾਰ ਵਿਚ ਹਨ। ਕਵੀ ਕਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਉਸ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਦੂਨੀਆਂ ਦੀ ਮਾਈਆ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭੱਜੇ ਫਿਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ, “ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੇਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਇਸ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਭਗਤ ਵਿਚ ਫਸ ਕੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਬਰਧਨ ਵਿਚ ਇਹ ਪੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਅਤੇ ਸਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਰੁੱਝ ਗਿਆ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਭੁਲੇਖੇ ਜਹਿਰ ਖਾਣ ਲੱਗ ਗਿਆ ਇਸ ਨੇ ਜਾਪ, ਤਪ, ਸੰਜਮ ਤੇ ਚੌਕੇ ਕੰਮਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਜ ਵਕਾਰਾਂ ਨੇ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸ਼ਾਸ਼ੀ ਕਰਨ ਪਿਛੇ ਵੀ ਪਰਾਈਆਂ ਅੰਨ੍ਤਰਾਂ ਵੱਲ ਤੱਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਰਨਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਧਨ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਬੁੱਚਾ ਹੋਣ ਤੇ ਭੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਯਾਦ ਨਾ ਆਇਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਦਿਸਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਟਦਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਬੈਲ ਨਿਕਲਦਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਫਿਰ ਭੀ ਲੰਮੀ ਉਮਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ ਪ੍ਰਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪਿਲੀ।”

ਇਕ ਦਿਨ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਮੰਛਲੀ ਨੇ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਲਈ ਪੱਛਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਗੀਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਤਿੰਨੇ ਨਦੀਆਂ ਜਮਨਾ, ਗੋਗਾ ਤੇ ਸੁਰਸਤੀ ਦਾ ਸੰਗਮ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਯਾਗ ਤੀਰਥ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਮਨ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਈਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰਾਮ ਉੱਥੇ ਹੀ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਰੋਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਤੇ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਥੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਰਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਖੱਟੀ ਮੱਤ ਦਾ ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਦਸਵੇਂ ਦਵਾਰ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਮਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਬੇਦ ਦਾ ਪਤਾ ਰਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਰਿਆਨ ਨੇ ਪੇਰੇ ਪੰਡੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਇਕ ਪਾਂਧੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਜਦੋਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਨੇ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨੂੰ ਬੋਅਰਥ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਤਿਲਕ ਲਗਾ ਕੇ ਆ ਗਿਆ। ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੁੰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚੰਦਨ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੱਥੇ ਉੱਪਰ ਭੁਲਸੀ ਦੇ ਪੱਤਰ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਮੂਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਛੁਗੀ ਹੈ। ਬਗਲੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਤੁੰ ਠੱਗਣ ਦੀ ਭਾਵ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਭੱਜਦਾ ਹੈ। ਵਿਸਨੂੰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਅੰਗੀ ਦੇਖ ਤਕ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਵੱਡਣ ਲੱਭੀ ਝਗੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਰੱਜ ਤੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੇਠ ਲਈ ਪੇਤੀਆਂ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਇਹ ਸਭ ਸਵਾਂਗ ਪਰਾਈਆ ਧਨ ਬਣਨ ਦੇ ਹਨ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਨੂੰ ਨਚਦਾ ਹੈ ਪਰ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਤੇਰਾ ਸਾਚ ਧਰਮ ਨਹੀਂ। ਗਲੇ ਵਿਚ ਜੁਲਸੀ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਾ ਕੇ ਤੇ ਮੱਥੇ ਉੱਪਰ ਤਿਲਕ ਲਗਾ ਕੇ ਨੂੰ ਹਿਰਨ ਦੀ ਖੱਲ ਉੱਪਰ ਆਸਣ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨੂੰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਉਸ ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮ ਬੋਅਰਥ ਹਨ ਭੈਨੂੰ ਮੈਂ ਦਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਤਰਾਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਸੌਚਾ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।”

ਭਗਤ ਬੈਣੀ ਜੀ
Saint Beni

Saint Beni

No information is available about the life of Saint Beni. Three verses composed by him are included in Guru Granth Sahib from which it can be guessed that he lived in Bihar at the time of Saint Namdev. According to poet Kalya, Saint Beni remained engrossed in the Lord, singing His praises.

Seeing people running in pursuit of the riches of this world day and night, he said "When the man was in the mother's womb, he was fully engrossed in the Lord. At that time he had no pride of himself. After coming out of the womb into this world, he has put away the thought of the Lord from his mind and has fallen into doubts and bad deeds. In childhood, he got busy in play and pleasures and swallowed poison taking it for nectar. He paid no attention to contemplation, restraint, good deeds and good thinking. This resulted in the five evils tormenting him. Even after marriage, he continued to seek other women. Seeing others die, he did not think about his own death but thought of the wealth of the one who was dead. Even on getting old, he did not remember the Lord. His eyesight is gone and so is hearing, he cannot speak yet he wants a long life. He is ignorant of the fact that without contemplation of the Lord nobody gets liberation by mere death."

One day a group of mendicants asked Saint Beni to accompany them on a pilgrimage to Prayag. He replied, "The sacred place Prayag or Triveni where the three rivers the Yamuna, Ganges and Saraswati meet, lies within us. The inner self where the Lord abides is our Prayag. Our mind should bathe there in the glory of the Lord. The Lord who is above the worldly material has His abode there. It is only through teaching of a guru that one comes to know of Him. Gods like the moon, sun and water are not worshipped there. Bathing in that nectar gives Divine knowledge and destroys foul thinking. Divine ambrosia seeps at the abode of the Supreme Being. One who comes to know this secret comes to realise God. The wisdom given by my guru has destroyed my evil nature. I pray to the Lord for His Name. I have no need to bathe at holy places."

When a hypocrite Brahmin came to know that Saint Beni has called bathing at sacred places and Yoga as meaningless, he came with a saffron mark on his forehead. Saint Beni said to him, "You smear your body with sandalwood paste and apply Tulsi leaves on your forehead but within you is a lethal dagger. Like a stork, you always stand in wait to cheat people. You shun the service of saints. Pay prolonged obeisance to the idol of Vishnu but quarrel at night for sharing the offerings. You bathe daily and change your Dhotis to become holy. All these actions of yours are meant to gather other people's property. You dance with your feet but your mind is full of evils. This dance of yours is not faith. With a rosary of Tulsi around your neck and saffron mark on your forehead, you sit cross-legged on a deer skin, but you do not chant the Name of Krishna from your heart. The one who has not realised the reality of the Lord is blind and all his rituals are meaningless. I tell you that without a true guru one cannot find the path of truth."

ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ

Saint Ramanand

ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ

ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 1366 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਯਾਗ ਵਿਚ ਹੋਇਆ, ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਕੇ ਅਲਾਹੁਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰਾਮਾਨੰਦ ਦੀ ਮਾਡਾ ਮੁਸ਼ਤੀਲਾ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਸਥ ਸਦਨ ਬਹਮਾ ਗੈੜ ਬਾਹਮਣ ਸਨ। ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਜਨੇਉ ਪਹਿਨਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਾਝੀ (ਬਨਾਰਸ) ਵਿਚ ਰਾਘਵਾਨੰਦ ਜੀ ਦੇ ਆਸ਼੍ਰਮ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਿਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੀਨਿਆਸੀ ਬਣਨ ਦਾ ਨਿਸਚਾ ਕਰ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਰਾਘਵਾਨੰਦ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਖਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਸੁਆਮੀ ਰਾਘਵਾਨੰਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪੰਥ ਦੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਨ ਤੇ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੁਜ ਦੀ ਰੱਦੀ ਉਪਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੰਥ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਸੈੱਪ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਪ ਅਜੁੱਧਿਆ ਜਾ ਕੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ।

ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੇ ਭੈਲੀ ਢਾਲੇ ਯਾਤਰੂਆਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਤੀਰਬਾ ਉਪਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤੀਰਬਾਂ ਉਪਰ ਪ੍ਰਜਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਯਾਤਰੂਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪਾਖੰਡ ਘੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਤਗਨਨਾਥ ਉਤੀਜਾ ਵਿਚ ਰਸ ਦੇ ਬੱਲੇ ਆ ਕੇ ਸਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਸਵਰਗ, ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਥੱਲਵੜ੍ਹ ਆਰੇ ਨਾਲ ਕਟਵਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਵਰਗ, ਪ੍ਰਯਾਗ ਵਿਚ ਬੇਹੜ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਛਿਗ ਕੇ ਮਛਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਆਦਿਕ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਅਤੇ ਛੂਤ ਜਾਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਨ ਰਖਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਜਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸਲੂਕ ਦੇਖ ਕੇ ਜਾਤ ਪਾਤ ਅਤੇ ਛੂਤ ਜਾਤ ਦਾ ਮਰਕੋਦ ਫਿਆਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਸ਼ਰਪਾਲੂ ਬਣ ਗਏ।

ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦੀ ਸੰਧਾਰਾਇ ਵਿਚ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪਰਥਿ, ਹਿੰਦੂ, ਮਸਲਮਾਨ, ਕਾਹਮਣ, ਖੱਤਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸ਼੍ਵਾਦ, ਰਾਜਾ ਤੇ ਰੈਖ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਂਤ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਸਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦੇ ਕਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਹਿਤਾ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿ ਪੋਟ, ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਾਰਨ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਮੌਲਵੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਚੰਡੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟਦੇ ਸਨ। ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ਾਵਿਦਿਆਵਿਕ ਬਾਬੀਰ ਜ਼ਲਾਹਾ, ਧੰਨਾ ਜੱਟ, ਸੀਣ ਨਾਈ, ਪਰਮਾਕੜੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪੀਪਾ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਏ ਹਨ। ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦੀਆਂ ਦੇ ਰਚਨਾਵਾਂ 'ਸ੍ਰੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਮਰਾਖਜ਼ ਭਾਸ਼ਕਰ' ਅਤੇ 'ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਚਰਨ ਧਪਤੀ' ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਈਆਂ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਆਰਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਉੱਤਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ, “ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਭੁਸ਼ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਛੇਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਨ ਵਿਚ ਪੂਜਾ ਦੀ ਉਪਰਾਂ ਉੱਠੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਚੰਦਨ ਘਸ਼ਾ ਲਿਆ ਤੇ ਹਰ ਸੁਗੋਪੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਬਹਮਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਲਈ ਚਲਿਆ ਹੀ ਸਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਉਹ ਬੁਝ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਜਿਸ ਤੀਰਬ ਉਪਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਪਾਣੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸ ਮੰਦੀਰ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਆਮ ਪੱਥਰ ਦਿਸਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੁਦ ਜਾਵਾਂ ਜੇ ਉਹ ਏਥੇ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਭਿਗੁਰੂ ਉਪਰ ਵਾਰੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਭਰਮ ਢੂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।” ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਭਗਤ ਚਲੇ ਗਏ। ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 1467 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਹੋਇਆ।

Saint Ramanand

Saint Ramanand was born in 1366 AD at Prayag which was renamed Allahbad afterwards. Ramanand's mother Sushilla and father Pushp Sadan Sharma were Gaur Brahmins. At the age of six, Ramanand was made to wear the sacred thread and was admitted for studies in Raghavanand Ashram at Kashi (Banaras). After the completion of his studies he decided to become a hermit and adopted Swami Raghavanand as his guru. Swami Raghavanand was the chief preacher of Sri sect and was a successor to the seat of Saint Ramanuj. He entrusted the propagation of his sect to Saint Ramanand and started living at Ayodhya himself.

As directed by his guru Saint Ramanand started preaching at the places of pilgrimage to rid the simple pilgrims of the false notions. For the purpose of cheating the pilgrims at the sacred places, the priests and Brahmins had invented many false rituals such as eternal heaven to the one dying under the wheels of the chariot of Jagan Nath in Orissa, heaven to the one who gets sawed by the 'Kalwatra' saw at Banaras, heaven to one who dies of the fall from the Banian tree at Prayag etc. At first Saint Ramanand cared a lot for caste, creed and untouchability. However seeing the treatment given by the priests and Brahmins to the low caste, he gave up the discrimination on account of caste and untouchability. Due to which thousands of people became his devotees.

Anyone could join Ramanand's sect irrespective of being a woman or a man, Hindu or Muslim, Brahmin, Khatri, Vaish, Shudra, Raja or a commoner or belonging to any province. According to the thinking of Saint Ramanand, everyone has equal right to meditate on the Lord in the same way as one has a right on the air, water and earth. Due to the propagation of these ideas, Saint Ramanand had to come into conflict with the Maulvis and Brahmins who create divisions among the people to loot them. Out of the disciples of Saint Ramanand, Kabir a weaver, Dhanna—a farmer, Sain—a barber, Parmawati—a woman and Pipa—a Raja, became very famous. Two works of Saint Ramanand 'Sri Vaishnav Matakal Bhaskar' and 'Sri Rama Charan Padhati' became very famous.

Once, the devotees of Vishnu, asked Saint Ramanand to join them in the Aarati—worship of Vishnu with lamp. The reply he gave to the devotees of Vishnu is included in the holy Guru Granth in Raga Basant. This was his reply "I no longer need to go anywhere. I am happy in my house. My mind does not waver. I have found peace. On a certain day a desire for worship arose in my mind. I rubbed sandal and gathered other fragrant material. When I started for the worship of Brahma, my guru revealed the Lord within me. Now, whichever holy place I go, I find the same water there and in every temple I go, I find ordinary stones. I need to go to any other place only if He be not present here. I offer my body and soul to the true guru who has rid me of all doubts." At this reply, the Vishnu devotees went away. Saint Ramanand breathed his last at Banaras in 1467 AD.

ਭਗਤ ਸੈਣ ਜੀ

ਭਗਤ ਸੈਣ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਦਸੰਬਰ 1400 ਈਸਾਵੀ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਸੋਹਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਕੰਦ ਰਾਏ ਤੇ ਮਾਡਾ ਜੀਵਨ ਦੇਵੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਗੋਲਹਨ ਜਾਤ ਦੇ ਨਾਈ ਸਨ। ਸੈਣ ਜੀ ਜਦੋਂ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੁਆ ਸੋਢੀ ਦੇਵੀ ਪਾਸ ਲਾਹੌਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਗਹਿ ਕੇ ਉਸਤਾਦ ਰਹੀਮ ਪ੍ਰਾਨ ਪਾਸੋਂ ਨਾਈ ਦਾ ਕੰਮ-ਕਾਰ ਤੇ ਹਰੀਮੀ ਸਿੱਖਣ ਪਿਛੋਂ ਬਾਧਵਗੜ੍ਹ ਦੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਨੌਕਰੀ ਉਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਰਾਜੇ ਦੀ ਮਾਲਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਸਿਰ ਨੂੰ ਤੇਲ ਲਗਾਉਣਾ, ਬਸਤਰ ਸੰਭਾਲਣੇ ਤੇ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਗੀਤ ਅਤੇ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣਾ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰੱਖਣਾ ਸੀ।

ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਆਮੀਰਾਂ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਨੇ ਭਗਤ ਬਬੀਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਉਸਤੁਤ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੈਣ ਜੀ ਵੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਭਗਤ ਬਬੀਰ ਦੀ ਝੱਡਿਆਈ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਨਾਰਸ ਜਾ ਕੇ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਯਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।

ਇਕ ਪਾਂਘ ਸੈਣ ਜੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਭਗਤ ਸੈਣ ਜੀ ਉਸ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਏ। ਸਾਧੂਆਂ ਨੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਪਿਛੋਂ ਸਤਿਸੰਗ ਸੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਚ ਭਗਤ ਸੈਣ ਜੀ ਏਨੇ ਮਰਨ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਜਾ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵੁੱਲ ਗਿਆ। ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਉਪਰ ਸਤਿਸੰਗ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਿਛੋਂ ਭਗਤ ਸੈਣ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਜਾਣਾ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਉਹ ਰਾਜੇ ਦੀ ਨਾਗਰਾਜਕੀ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਬੜੀ ਜਲਦੀ ਜਲਦੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਪੁੱਜੇ।

ਰਾਜੇ ਨੇ ਭਗਤ ਸੈਣ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਸੈਣ, ਤੂੰ ਬੜੀ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਅਜੇ ਹੁਣੇ ਤਾਂ ਮਾਲਸ਼ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਵਾ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਗਤ ਸੈਣ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਬੜੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਸਰਕਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਰ ਦੇਵੇਂ। ਮੈਂ ਆਏ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗਿਆ ਰਿਹਾ, ਆਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ।” ਰਾਜੇ ਨੇ ਜਾਲੇ ਵਿਚੋਂ ਹਾਰ ਉਤਾਰ ਕੇ ਭਗਤ ਸੈਣ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਅੱਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹਾਂ।” ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਭਗਤ ਸੈਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਵਾਉਣ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦੁੱਖਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਦਾਰ ਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ।” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭਗਤ ਸੈਣ ਨੂੰ ਮੌਖਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਸੈਣ, ਜੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਅੱਜ ਤੋਂ ਸਿਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ।”

ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਭਗਤ ਸੈਣ ਜੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸੋਭਾ ਝੂਰ ਦੂਰ ਭਕ ਫੈਲ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਜਥੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਮੈਂ ਧੂਪ, ਦੀਵਾ ਅਤੇ ਘਿਊ ਦੀ ਆਰਡੀ ਬਣਾ ਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਉਪਰ ਕਿਵੇਂ ਵਾਰਨਾ ਕਰਨ ਜਾਵਾ ? ਹੋ, ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ! ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੀਵਾ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਉਸ ਦੀਵ ਵਿਚ ਬੱਤੀ ਹੈ। ਰਾਮ ਦਾ ਭਗਤ ਹੀ ਰਾਮ ਪਾਸੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਸਾਣਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਉਹ ਹੀ ਪੁਰਨ ਅਨੰਦ ਦੀ ਕਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਮਾਲਸ਼। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਲੱਕਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਹੈ। ਹੋਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਰਨ ਸਾਂਡੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

ਭਗਤ ਸੈਟ ਨੀ

Saint Sain

Saint Sain was born in December, 1400 AD at village Sohal district Amritsar. His father was Sri Mukand Rai and mother Jitwan Devi. His father belonged to Golhen caste of barbers. When he was ten, he was sent to Lahore to his aunt, Sobhi Devi. At Lahore he learnt the job of a barber and a physician from Ustad Rahim Khan and took up service with the Raja of Badhavgarh. On his job, he was responsible for the shampoo, massage and bath of the Raja, take care of his dresses and entertain him with songs and stories from time to time.

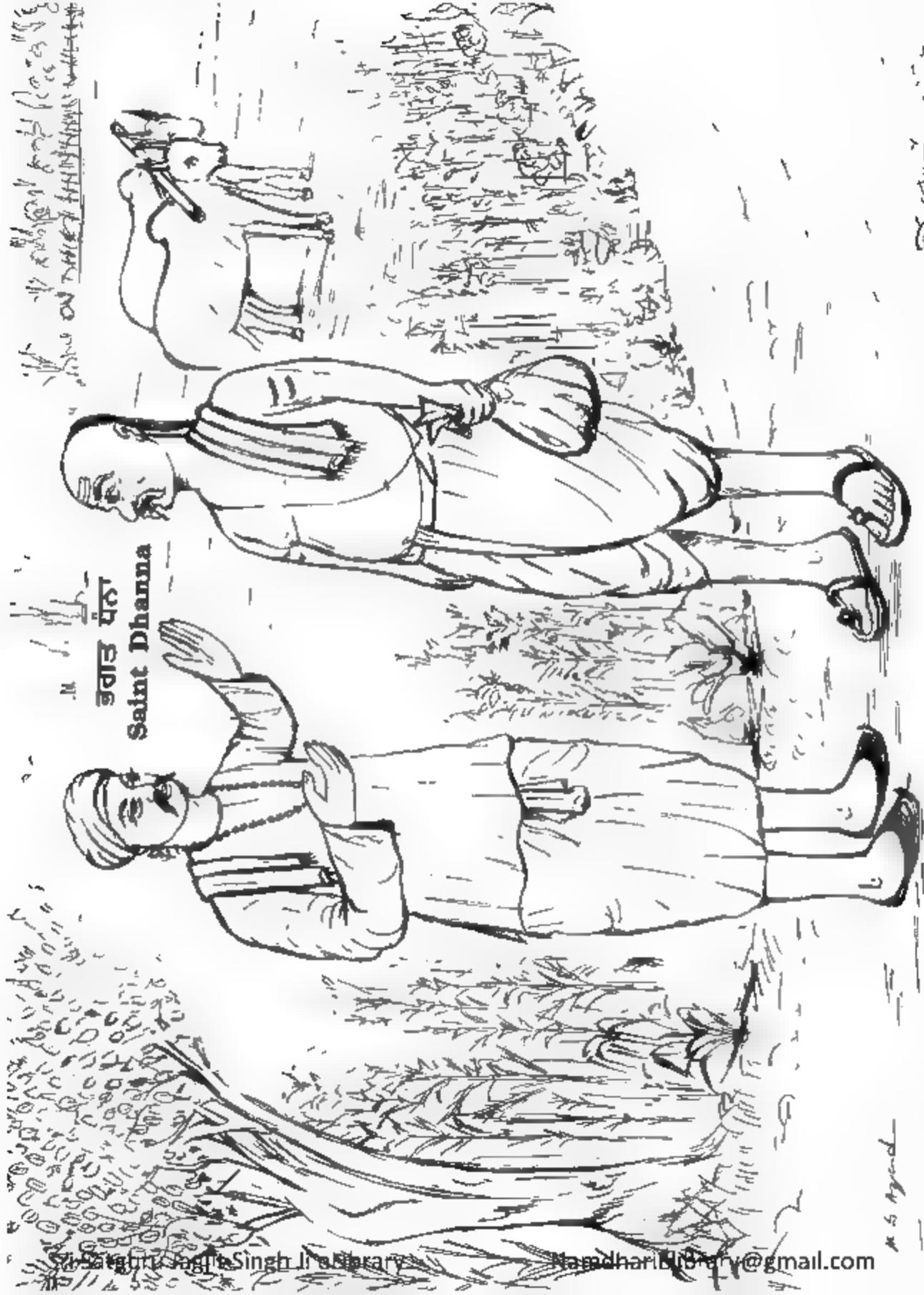
One day, the courtiers and ministers praised Saint Kabir very much in the court. Sain was also present in the court at that time. On hearing praises of Saint Kabir from the ministers, he also made up his mind to take up meditation of God. He went to Banaras and adopted Saint Ramanand as his guru. After his return, he started contemplation of the Name of the Lord besides the company and service of the mendicants as had been instructed by the guru.

One evening, Sain was returning home after his duties at the court. On the way, he met a group of Sadhus. Saint Sain took that group home. After the meals, the Sadhus started a discourse that continued throughout the night. Saint Sain was so engrossed in that discourse that he forgot to go to bathe the Raja early in the morning. When the discourse came to the close after sunrise, Saint Sain remembered to go to the Raja. Afraid of the displeasure of the Raja, he got ready in a hurry and reached the court.

The Raja saw Saint Sain coming and said, "Sain! you have returned so soon? You had just gone after giving me the massage and bath." Saint Sain replied very humbly, "Your highness! please forgive me. I was busy serving the mendicants who had come to my house and could not be present in your service." The Raja took off the necklace from his neck, put it around Saint Sain's neck and said, "I am very pleased with your service today." At this Saint Sain said, "Your highness! I did not come to give you a bath. Seeing me busy serving the holy men, God Himself came in my garb and gave you the bath." Hearing this, the Raja paid obeisance to Saint Sain and said, "Sain! if your God is of this nature, I am your disciple from this day."

After this happening, the fame of Saint Sain's devotion spread far and near. One of his verses is included in the holy Guru Granth in which he says, "How should I go to perform an 'aarti' - worship with lamp of the Lord with incense, lamp and butter? O' my Formless One, unconcerned with worldly things, Your Name is the lamp and devotion to Thee is the wick. Only a devotee of the Lord knows of the bliss He bestows. Only he can explain Eternal bliss. O' Lord! free me from this cycle of birth and death. Anybody else, who desires Eternal peace should meditate on the Lord."

शंखर दंत
Saint Dhanan

ਭਗਤ ਧੰਨਾ

ਭਗਤ ਧੰਨਾ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 1415 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਪੁਆਨ ਰਾਜਅਖਾਨ ਦੇ ਜੱਟ ਘਠਾਣੇ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਇਹ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਤਮਾ ਪਿਰਾ ਨੇ ਇਕ ਬਾਹਮਣ ਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਵਾਈ। ਧੰਨਾ ਉਦੋਂ ਛੌਟਾ ਮੀਂ ਉਸ ਨੇ ਬਾਹਮਣ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਠਾਕਰ ਅੱਗੇ ਚੱਖ ਜੋੜ ਕੇ ਮੰਗਾ ਮੰਗਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਪੁੰਛਿਆ, “ਕੀ ਇਹ ਤੇਰਾ ਠਾਕਰ ਤੇਰੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਪਰੀਆਂ ਬਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ?” ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਇਸ ਪਾਸੋਂ ਜੋ ਮੰਗੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ।” ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਧੰਨੇ ਨੇ ਬਾਹਮਣ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਠਾਕਰ ਲੈ ਲਿਆ ਤੇ ਖੇਤੀ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਰੱਖ ਲਿਆ ਤੇ ਉਸ ਠਾਕਰ ਪਾਸੋਂ ਆਪਣੇ ਕੌਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਿਹਿਆ।

ਬਨਾਰਸ ਗਏ ਧੰਨੇ ਨੂੰ ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਅਸਲੀ ਠਾਕਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਹਰ ਮੰਗ ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਮਣਾ ਦੇ ਠਾਕਰ ਜੇ ਅਸਲੀ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਮੰਗਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪਥੇ। ਧੰਨੇ ਨੇ ਉਸ ਠਾਕਰ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਪਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਵਾਪਸ ਪਿੰਡ ਆ ਕੇ ਲੋਰੰਦੀਂਦਾ ਦੀ ਸਫੂਰਤ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਲਏ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਨ ਅਤੇ ਮਨ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਫਾਸਿਆ ਰਿਹਾ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਰ ਕੇ ਮਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਹਿਰੀਲੇ ਫੁਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਠੋ ਕਰ ਕੇ ਭੋਗਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾ ਮਿਲੀ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਕਟਦਾ ਰਿਹਾ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਹੁਣ ਮਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਲ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਵੁੱਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੁਖ ਦੀ ਸੁਭਤਾ ਪਈ ਹੈ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।”

ਇਕ ਸ਼ਵੇਰ ਧੰਨਾ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਹੀ ਬਾਹਮਣ ਮਿਲ ਰਿਆ ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬੈਲੀ ਵਿਚ ਉਹੀ ਠਾਕਰ ਸੀ ਜਿਸ ਅੱਗੇ ਉਹ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਜਜਮਾਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਧੇਟ ਭਰਨ ਲਈ ਦੇਂਛਣਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਧੰਨੇ ਨੂੰ ਪੁੰਛਿਆ, “ਧੰਨਿਆ, ਨੂੰ ਠਾਕਰ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਖਨਾਨ ਕਰਵਾ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ?” ਧੰਨੇ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨਾਮਦੇਵ ਗਰੀਬ ਛੀਕਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰ ਕੇ ਲੱਖਾਂ ਦਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਬੀਰ ਸੁਲਾਹਾ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੇ ਹੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੰਦਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ਨੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੇਹ ਤਿਆਰ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਸਨ ਤੇ ਸੈਣ ਨਾਈ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਕਾਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਅਸਲੀ ਠਾਕਰ ਥਾ ਲਿਆ ।”

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਧੰਨੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾ।” ਧੰਨੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਤੂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਮ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੂੰ ਵੀ ਮੇਰੀ ਭਰਾਂ ਝੂਠੀ ਪੂਜਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗ ਜਾ। ਸੁਣ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਖਾਲ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਾ ਦੇ ਧੇਟ ਵਿਚ ਖਾਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਪੱਧਰਾਂ ਵਿਚ ਕੀੜੇ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਖਾਲ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।” ਬਾਹਮਣ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਧੰਨਿਆ, ਇਸ ਠਾਕਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਕਿੱਤਾ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।

ਧੰਨੇ ਭਗਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਠਾਕਰ ਅੱਗੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਖਵਾ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, “ਹੋ ਪ੍ਰਵੁੱਦੇ ! ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਦੂਖੀ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰੇ ਕੌਮ ਸੰਵਾਰਦਾ ਹੈ। ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਭੇਜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੋ ।”

Saint Dhanna

Saint Dhanna was born in a family of farmers in 1415 AD at village Dhuan in Rajasthan. One day, his parents called a Brahmin to their house for the ritual worship Dhanna was a child at that time. Seeing the Brahmin ask favours of the idol time and again with folded hands, Dhanna asked the Brahmin, "Does this idol of yours fulfil your demands?" The Brahmin replied, "Ask anything of this idol it gives." At this reply Dhanna took one idol from the Brahmin, took it to fields and placing it there, started worshipping it daily to get his work done.

When Dhanna went to Banaras, he came to know from the saints that by devotion to the Divine Name one realises the true God who fulfills every wish of His devotee. If the idols of the Brahmins were real, they would have no need to go from house to house to beg. To realise that God, Dhanna adopted Saint Ramanand as his guru. He started meditation of God as advised by him and returning to village he started helping the needy and service of mendicants. This made him realise, "I have taken birth many a time before this. In those lives, my mind and body remained engrossed in craving for worldly things and pleasures. Forgetting the Lord, the mind kept enjoying those poisons that tasted sweet. Thus the mind did not attain peace and continued in the cycle of birth and death. With the teaching of the guru, my mind has started on the path of the Lord. Devotion to the Lord has made me to realise the true pleasure and also made me free of the bondage of birth and death."

One day Dhanna was going to his fields. On the way he met the same Brahmin going to one of his client's house for performing worship. In his bag was the same idol to which he used to pay obeisance in order to get offerings to fill his belly. He asked Dhanna, "Dhanna! do you bathe that Idol daily and worship It?" Dhanna replied, "I had given up its worship and started devotion to the Lord when I came to know that a poor tailor Namdev had become worth millions by meditation of the Lord. Kabir a weaver had become an ocean of virtues by devotion to Him. Shoemaker Ravidas had a glimpse of Him by giving up attachment with worldly things and He had come to abide in the mind of barber Sain. In this way, I have also found the Real Deity."

Hearing this, the Brahmin said to Dhanna, "Let me also have a glimpse of your Lord." Dhanna said, "If you devote yourself to Him, He will reveal Himself to you like me. You should also give up false worship and start meditating on Him. Listen. He provides for everyone to eat. He gave you food when you were in your mother's womb. He gives food even to the worms that He creates in stones." The Brahmin moved on saying, "Dhanna! I cannot give up the worship of this idol because this is my profession."

Whenever Saint Dhanna was in need of anything he would pray to his Lord as if He were standing before him and listening, "O' Lord! Thy servant is in trouble. You set right everything for those who are devoted to You. Your servant is in need of such and such things. Kindly send these things and make Thy servant happy."

ਭਗਤ ਪੀਪਾ ਜੀ

ਭਗਤ ਪੀਪਾ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 1425 ਈਸਾਵੀ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਉਹ ਖੀਂਦੀ ਵੱਡੀ ਦੇ ਰਾਜਪੁਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੀ ਇਕ ਛੇਟੀ ਜਿਹੀ ਰਿਆਸਤ ਗਠਾਰੈਨ ਗੜ੍ਹ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤੇ ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਸਨ ਉਹ ਬੜੇ ਦਾਨੀ ਤੇ ਸਾਣ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਇਲ ਲਗਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਸਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਇਕ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਆਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਪੁੱਛਿਆ, “ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਕੋਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।” ਇਹ ਉੱਤਰ ਸਣ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਗੁਰੂ ਕਿਸਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਿਹੜਾ ਮੈਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਵੇ ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਨਾਰਸ ਜਾ ਕੇ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵੇ।”

ਰਾਜਾ ਪੀਪਾ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦੱਸਣ ਅਨੁਸਾਰ ਬਨਾਰਸ ਪੁੱਜ ਗਏ ਉਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਅੱਗੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਬੇਨੜੀ ਕੀਤੀ, “ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਲਈ ਗਠਾਰੈਨ ਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ।” ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਡਾ ਛੇਠਾ ਤਾਂ ਛਕੀਰਾ ਦੀ ਝੁੱਗੀ ਹੈ ਸਾਡਾ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੌਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ।” ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਆਖਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਗਰੀਬਾ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਛਕੀਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੇ ਜਦੋਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਛਕੀਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਦੀ ਏਨੀ ਕਾਹਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾ ਕੇ ਖਹ ਵਿਚ ਛਾਲ ਮਾਰ !” ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ਖਹ ਵਿਚ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਲਈ ਤੁਰ ਗਿਆ ਖਹ ਵਿਚ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਲੱਗੇ ਨੂੰ, ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦੇ ਉਸ ਪਿੱਛੇ ਭੇਜੇ ਚੇਲੇ ਹੜ ਕੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਏ। ਉਸ ਪਿੱਛੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਛੇਰੇ ਵਿਚ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਉਨ੍ਹੇ ਨੂੰ ਛੇਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਕੇਮ ਸੰਭਾਲ। ਅਸੀਂ ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਇਕ ਸਾਲ ਤਕ ਆਵਾਜ਼ੀ ” ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਵਾਪਸ ਗਠਾਰੈਨ ਗੜ੍ਹ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਇਕ ਸਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਦੇਸ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਪੁੱਜ ਗਏ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਿੱਛੋਂ ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਦੁਆਰਕਾ ਦੀ ਪਾਤਰਾ ਲਈ ਚਲੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪੀਪਾ ਜੀ ਵੀ ਰਾਜ ਛਾਗ ਤਿਆਗ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਭੁਰ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਣੀ ਸੀਤਾ ਵੀ ਚਲ ਪਈ। ਭਗਤ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਦੁਆਰਕਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਭਗਤ ਪੀਪਾ ਜੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਦੇਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਉਪਰ ਚਲ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਘਰ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਣ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਾ ਸਮਝਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰ ਥਾਂ ਲੰਕਾ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸੀਉਂ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਬੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤ੍ਰ੍ਯਾਂ ਉਹ ਦੱਬਜ਼ੀ ਸ੍ਰੋਟੀ ਦੇ ਭਗਤ ਮਹਿਸੂਰ ਹੈ ਗਏ।

ਭਗਤ ਪੀਪਾ ਜੀ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, “ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਰੋਰ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਉਸਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮੰਦੀਰ ਹੈ। ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੀਰਖ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਯਾਦੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਦੀਵਾ, ਭੋਗ, ਛੌਲ, ਪੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਾਲ ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹ ਬਚਾਨਾ ਮੈਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਲੱਭਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਬਚਾਨਾ ਪਾ ਲਿਆ ਤਦ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਾ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੋ ਜੇਮਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਇਸ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਚਰ ਹੈ। ਇਹ ਬਚਾਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੂਲ ਭੱਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸੰਝੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।”

ਭਗਤ ਪਿਪਾ ਜੀ

Saint Pipa

Saint Pipa

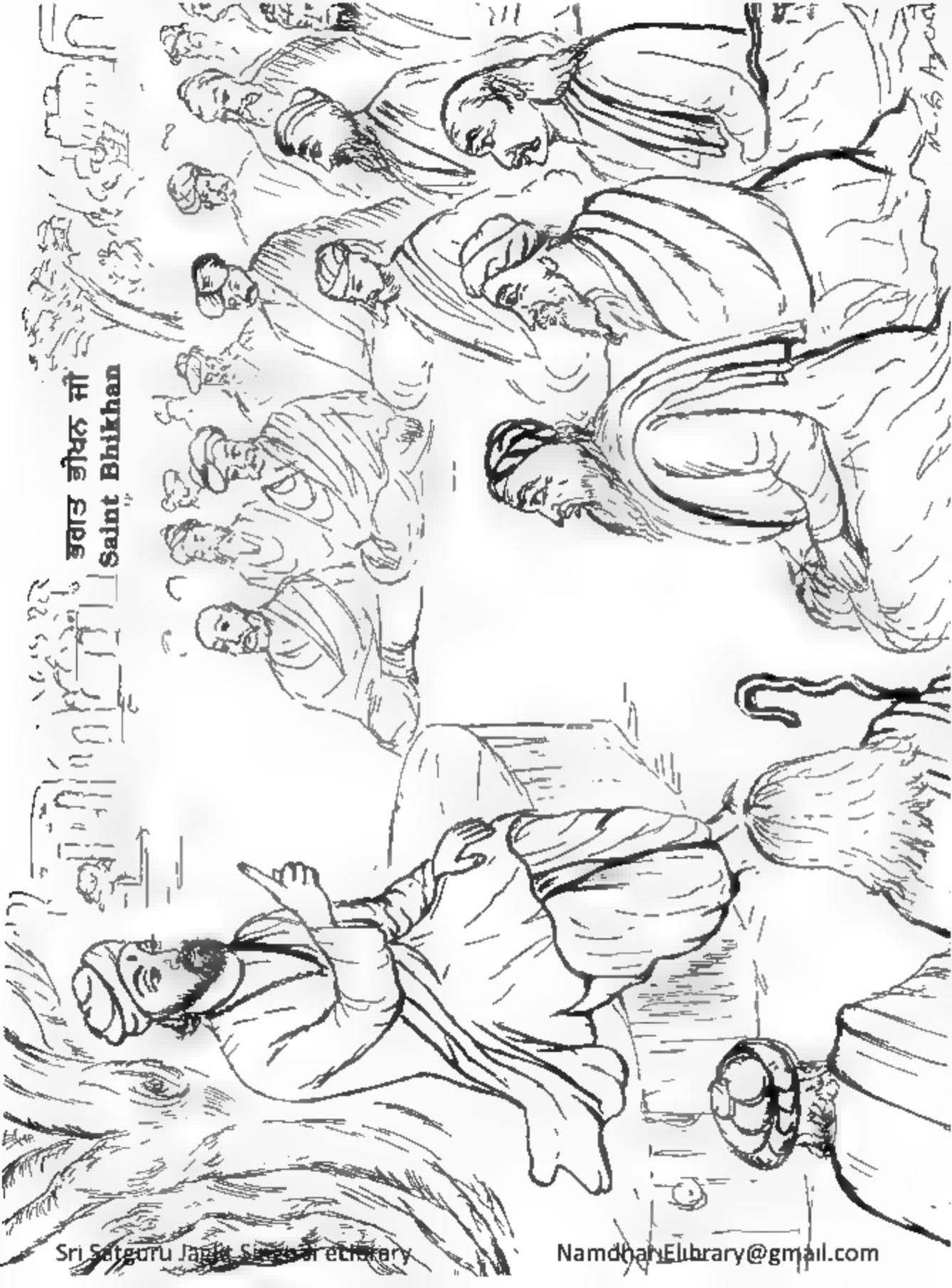
Saint Pipa was born in 1425 AD. He belonged to Khidi clan of Rajputs and was the Raja of a small state, Gagraon Garh in eastern Rajasthan. He was a worshipper of goddess Durga. He was a philanthropist and a pious man who served mendicants and saints whole heartedly. Once a group of mendicants came to him. He asked them, "How can a glimpse of the Lord be had?" They replied, "In order to have a realisation of the Lord you will first have to adopt a guru. A guru can show you the way." At this reply, the Raja again asked, "Whom should I adopt as a guru who may guide me on the right path?" They said, "Go to Banaras and adopt Saint Ramanand as guru."

As advised by the mendicants Raja Pipa reached Banaras. There he presented himself before Saint Ramanand and made a request, "I have come from Gagraon Garh to become your disciple." Saint Ramanand said, "A lowly hut is my abode, I have nothing to do with the Rajas." Hearing their reply, the Raja went out, distributed everything he had, to the poor and returned attired as recluse. When Saint Ramanand saw the Raja in the attire of a mendicant, he said, "If you are in such a hurry to adopt a guru, then go and jump into a well." Bowing to the command of Saint Ramanand, the Raja walked away to jump into a well. When he was about to jump, Saint Ramanand's disciples who had been sent by the Saint, caught hold of him and took him back. After that, the Raja went through the ritual of taking up Saint Ramanand as guru and started living in his hermitage alongwith other disciples.

When the Raja had lived in the hermitage for some time, Saint Ramanand called him one day and said, "You may return to your state now and take over its administration. I shall come to you after one year." As commanded by his guru the Raja returned to Gagraon Garh. After one year, on his tour of the country, Saint Ramanand came to the Raja. The Raja took great care in serving the saints who accompanied his guru. After some days, when Saint Ramanand started on a journey to Dwarka, Raja Pipa gave up his kingdom to accompany his guru. His Rani Sita also went along with them. After the pilgrimage to Dwarka, Saint Ramanand moved further. Saint Pipa and the Rani embarked on a tour of the country on their own. They did not think it proper to beg for food from house to house. They started making their living by stitching peoples' clothes wherever they went. In this way, he became to be known as a Saint of tailor class.

One verse of Saint Pipa is included in the holy Guru Granth in which he tells, "The Lord abides in the body of the man and the temple where He lives is the human body. The sacred places lie within the body and I am pilgrim of those places. I worship this body with lamps, food and petals. I searched the Lord to weariness outside but this Treasure was found within myself. From the time I have found this Treasure, there is no difference to me whether anybody is born or died. All that meets the eye in the universe lies within oneself. One who seeks this Treasure finds it. The Supreme Being is the Essence and His realisation can be had from a true guru."

छराउ भीखन सौ
Saint Bhikhan

ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਜੀ

ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 1473 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪਕਈ ਨਗਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲਖਨਊ (ਯੂ.ਪੀ.) ਵਿਚ ਕਾਇਥ ਕੁਝ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਿਕ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਤੌਰੇਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਜਾ ਰਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਗਰ ਰੁਕੀ ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਸ ਬਾਰੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੇਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪੇਮ ਧੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਕਡ ਦਿਨ ਆਗਾਮ ਕਰਨ ਪਿਛੋਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਉਪਰ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਚਲੀ ਗਈ ਪਰ ਉਸ ਨਗਰ ਵਿਚ ਇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭਗਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਗਈ।

ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸਾਣ ਪਿਛੋਂ ਭੀਖਨ ਦੀ ਗੱਲ ਬਾਤ ਅਤੇ ਰਹਿਣੀ ਬਹਿਣੀ ਬਲਲਾ ਬਲਲਾ ਗਈ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਛਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿ ਭੀਖਨ ਬੜੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੀ ਘਰ ਬਾਰ ਜਿਆਗ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਜਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਆਪਣੇ ਸੁਢਾਪੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਹੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਾਚੀ ਤੌਂ ਪਿਛੋਂ ਭੀਖਨ ਭਗਤ ਨੇ ਘਰ ਤਾਂ ਨਾ ਤਿਆਗਿਆ ਪਰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਢੂਰ ਢੂਰ ਤਕ ਫੈਲ ਗਈ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਹੋਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ :

“ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਿਹੜਾ ਇਕ ਹੀਂਦੇ ਕਹਿਗਾ ਅਮੇਲਾ ਪਵਾਰਥ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸੰਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਂਘਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਅਮੁੱਲੇ ਹੀਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਛੁਪਾ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬੜੀ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਹ ਇਹ ਛਾਪਾਇਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਮੁੰਹ ਨਾਲ ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਇਆ ਵੀ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬੇਈ ਗੁੰਗਾ ਮਿਠਿਆਈ ਖਾਣ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਦਾ ਸਵਾਦ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਗੁੰਗਾ ਬੰਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਾਂਕਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਠਿਆਈ ਦੇ ਸਵਾਦ ਦਾ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਨੇ ਖਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਜਾਪ ਜੀਵ ਨਾਲ ਕਰਨ ਤੇ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਉਸਤਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਗੀਆ ਦੌਰਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਰਚਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤੋਖ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਛਾਕ ਮੜਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।”

ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਜੀ ਪਾਸ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬੁੱਝੇ ਵੀ ਪੁੱਜ ਜਾਂਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਜੀ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਦੇ ਜਿਹੜਾ ਹਰ ਸਮੇਂ, ਹਰ ਉਮਰ ਵਿਚ, ਹਰ ਦੁੱਖ ਦਾ ਇਲਾਜ ਹੈ। ਰਾਗ ਸੇਰਠ ਵਿਚ ਦਸ਼ੇ ਹਨ, “ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸੁਚਾਪੇ ਕਾਰਨ ਪਾਣੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਹਲ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਸਿਰ ਦੇ ਕੋਸ ਕਾਲਿਆਂ ਤੌਂ ਚਿੱਟੇ ਹੋ ਰਾਏ ਹਨ, ਸੁਚਾਪੇ ਕਾਰਨ ਗਲੇ ਵਿਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪਾਸ ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਸੁਣਾਵਾਂ। ਹੋ ਮੇਰੇ ਰਾਮ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਲਣ ਵਾਲੇ। ਨੁਸੀਂ ਵੈਦ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਲਵੇ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੱਥੇ ਵਿਚ ਦਰਦ ਹੋਵੇ, ਸਰੀਰ ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਛਾਈ ਪੀੜਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਦਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਲੱਗ ਗਏ ਹੁੰਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਗਾ ਮਿੱਠਾ ਇਕ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ, ਸਾਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦਰਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਗੁਰ ਦੀ ਕਿਧਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਾਮ ਦੀ ਦਵਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਤੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਵੇ। ਭੀਖਨ ਦੀ ਇਹ ਮਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਉਹ 1574 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਹੋ ਗਏ।

Saint Bhikhan

Saint Bhikhan was born in 1473 AD at village Pakain in district Lucknow, U P. In a Kaith family Once, a group of mendicants on their way to sacred places stopped at his village. Saint Bhikhan was ten or twelve at that time. He had an opportunity to serve the saints. Love of the Lord took root in his mind due to the teaching of the saints. After resting for a few days in the village, the mendicants moved ahead on their pilgrimage but left in the village, a devotee of the Lord.

The way of living and talking of Bhikhan changed after the departure of the mendicants. His parents were alarmed at this. They had an apprehension that Bhikhan would, soon abandon his home and hearth and join some group of the mendicants. To keep their son at home to support them in old age, they married Bhikhan at a young age. Although, Saint Bhikhan did not forsake his home after marriage yet he started paying more attention to the service of the Saints and devotion to the Name of the Lord. His fame spread far and wide, which he describes in his verse.

I have attained the priceless jewel, the Name of the Lord as a reward for the good deeds, service of the saints and mendicants. I tried very hard to conceal this priceless jewel in my heart but it could not be concealed. People came to know of it. In spite of my wish, I cannot explain with words the merits of the Lord in the same way as a dumb person cannot tell the taste of the sweets he has taken, due to his inability to speak. The mind attains joy by utterance of His Name with the tongue, listening with ears and its contemplation in the mind. Wherever I look, I behold Him. Both my eyes are now fully satisfied with a glimpse of Him. Desire for other worldly things has ended.

Many old people would also come to Saint Bhikhan to seek remedy for their ills. Saint Bhikhan would advise them to meditate on the Name of the Lord Who is a remedy for every illness, all the time at every age in life. In measure Sorath he tells, 'When due to old age, water flows from the eyes, one cannot walk, the hair have turned from black to grey and the throat is choked due to which one cannot speak clearly, tell me my Lord, to whom should one go and tell his tale of distress? O' my Lord, the Sustainer of the universe! turn Thou a physician and save Your servants of the pains. When one's forehead is in pain, the body burns with fever, the heart has a severe pain and the body is smitten with such ills that nobody has a remedy for them then it is sweet nectar of the Lord a Name that is a cure for all these diseases. Get this remedy of the Name through the grace of a guru and get rid of all your ills. This is the request of Bhikhan to all.' Preaching with words like this, Saint Bhikhan gave up this mortal body in 1574 AD.

ਸੰਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ

ਸੰਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਦਾ ਜਨਮ 1493 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਕੌਨੋਜ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਛਗੁਧਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਇਕ ਥਾਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਮਹਾਵਾਰਤ ਦੀ ਕਥਾ ਸਣੀ ਉਸ ਕਥਾ ਵਿਚ ਅਇਆ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਾਵਾਰਤੀ ਰੁਕਮਣੀ ਸੀ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਖੁੱਡਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਿਦੇ ਹੋ ‘ਸੀਤਾ ਰਾਮ, ਰਾਧੇ ਸ਼ਾਮ’ ਸੀਤਾ ਰਾਮਚੰਦਰ ਦੀ ਮਹਾਵਾਰਤੀ ਸੀ ਪਰ ਰਾਧਾ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਣੀ ਜਾਂ ਮਹਾਵਾਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਾਵਾਰਤੀ ਰੁਕਮਣੀ ਸੀ। ਰਾਧਾ ਦਾ ਨਾਮ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤੇ ਰੁਕਮਣੀ ਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਰਾਧਾ ਅਸਤਿਥਮ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੀ ਉਹ ਪਤੀਬਰਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਂਦੇ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਰਾਧਾ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਆਤਮਿਕ ਸੀ, ਸਰੋਤਕ ਨਹੀਂ ਉਹ ਸੌਚਾ ਪਿਆਰ ਸੀ।” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗਾ”

ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਪਰਮਾਨੰਦ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਗੋਤ ਗਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਉਣ, ਸੁਣਾਉਣ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸੌਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਾਗਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਵਿਚ ਸੱਤ ਮੈਂ ਫੱਡੋਤ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੋਤੇ ਛਿੱਲੇ ਜਾਂਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਉੱਪਰ ਸਦਾ ਪੱਟੀਆਂ ਬੱਝੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਉਹ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸੱਭਾ ਜੋ ਢੱਡੋਤ ਦਾ ਨੇਮ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਉੱਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਬੱਝੀਆਂ ਦੇਖ ਕੇ, ਇਕ ਸੇਠ ਨੇ ਨਵਾਂ ਰੋਸ਼ਾਮੀ ਕੱਪੜਾ ਪੱਟੀਆਂ ਬੱਨ੍ਹਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤਾ। ਭਗਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਉਹ ਕੱਪੜਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਕੱਪੜਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲੋੜਵੰਦ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣਾ। ਮੇਰਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਨਾਲ ਚਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਸੇਠ ਨੂੰ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦੇ ਗੀਤ ਇਕਾਤ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ੰਗਲ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ।

ਭਗਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ 26 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਯਾਗ ਤੀਰਥ ਉੱਪਰ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਸੁਗੀਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਭਜਨ ਗਾਉਂਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, “ਬਿਨੁ ਦੇਖੋ ਬਿਨੁ ਜਾਤ ਕਲਪ ਭਰਿ, ਬਿਰਹਾ ਅਨਲਦਹੀ ਗੀ॥ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸ੍ਰਾਮੀ ਬਿਨ ਦਰਸਨ, ਨੈਨ ਨ ਨਦੀ ਬਹੀ ਗੀ॥” ਸ੍ਰੀ ਵਲਭ ਆਚਾਰੀਆ ਦੇ ਕੌਨੀ ਮਦੰ ਇਸ ਭਜਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਈ ਕਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਸੁਣਾ ਕੇ ਸਾਰਾ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਦਾ ਭਜਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੋਂ ਭਗਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਵਲਭ ਆਚਾਰੀਆ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਤਾਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਭਜਨ ਬਹੁਤ ਸ੍ਰੀਦਰੰਗ ਲਿਖਦੇ ਅਤੇ ਕਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਪਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਵਲਭ ਆਚਾਰੀਆ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਯੋਗ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਪਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ।

ਸੰਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਪਿਛੋਂ 91 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ੍ਰੀਸਤਤ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਬਾਰੇ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਰਾਗ ਸਾਰੰਗ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਦਸਦੇ ਹਨ, “ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਦੂਜੇ ਪੁਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਸਣ ਕੇ ਕਝ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੇ ਤੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਤੇ ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਵੁੱਖੇ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਬਾਮ, ਕੈਧ, ਲੋੜ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਭੇਰੇ ਸਭ ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਰਜ ਬੇਅਰਥ ਹਨ।”

ਸੈਤ੍ਰ. ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ ਸੈਂਟ ਪਰਮਾਨੰਦ

Saint Parmanand

Saint Parmanand was born in a Brahmin family at village Kannauj, district Farookhabad in 1493 AD. In his childhood, he once heard narration of Mahabharata in a temple. In that narration, it was said that Rukmani was the empress (Maharani) of Krishna. Parmanand came home and asked his mother, "When you offer worship, you chant Sita-Ram, Radhey-Sham. Sita, no doubt, was the Maharani of Ram Chandra but Radha was not a Rani or Maharani of Krishna. It was Rukmani who was the Maharani of Krishna. Why do you attach Radha's name to Krishna and not that of Rukmani?" His mother replied, "Radha was the wife of Ajanghos. In spite of her being loyal to her husband, she loved Krishna very much. Radha's Love for Krishna was spiritual and had nothing to do with the body. It was a true love." At this reply, Parmanand said, "I shall also have spiritual love for Krishna."

After that day's happening, Parmanand started singing lyrics of Krishna all the time. Thus, he developed an interest in singing, reciting and writing lyrics. He authored *Parmanand Sagar*. He daily prostrated seven hundred times in honour of Krishna. His knees got bruised in doing this. His knees, due to that, always remained bandaged. He completed his daily routine of seven hundred prostrations come what may. One day, seeing his knees bandaged with worn out clothes, a rich man presented him with new silken cloth for bandages. Saint Parmanand refused to accept that cloth and said, "Please give this cloth to someone else who needs it. I am happy to make these bandages of worn out clothes." After this reply to the rich man, he went to the jungle to recite Krishna songs of his praise sitting all by himself.

Saint Parmanand went to sacred Prayag at the age of 26. There, one day, he was going, singing in his melodious voice the hymn, "I have not had a glimpse of Thee, neither do I know Thee, yet I yearn for a union with Thee and see Thy form in imagination. The eyes of Parmanand are running like a stream. My Lord, without a glimpse of You." When Sri Vallabh Acharya chanced to hear that hymn, he called Saint Parmanand and made him to recite the complete song for him. He liked that song of Parmanand very much. On the other hand, Saint Parmanand felt peace on meeting Sri Vallabh Acharya. Although he wrote and sang beautiful hymns in praise of Krishna, yet he had not adopted anyone as guru. He knew that knowledge could not be gained without a guru and God cannot be realised without knowledge. Finding Sri Vallabha Acharya worthy of guruship, he adopted him his guru.

After adoption of the guru, Saint Parmanand continued singing praises of the Lord upto the age of 91. One of his hymns is included in the holy Guru Granth in measure Sarang in which he says, "Man! you have not achieved anything by listening to the Puranas—Hindu religious books. If you have not made up your mind for the devotion to the Lord, you have not helped the hungry or the needy and you have not discarded from your mind lust, anger, greed and desire to speak ill of others then all your religious performances are fruitless."

ਭਗਤ ਸੁਰਦਾਸ ਜੀ
Saint Surdas

ਭਗਤ ਸੂਰਦਾਸ

ਭਗਤ ਸੂਰਦਾਸ ਦਾ ਜਨਮ 1528 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪਿਛੇ ਸੀਗੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕੁਡਗਾਉਂ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਛਾਗਸੀ, ਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸੰਗੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਡਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਰਖਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੌਥੇ ਹੋਣ ਉਪਰ ਚੰਗਾ ਨਾ ਲਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਰਥ ਜਾਦੂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਮਦੇਵ ਬਣਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੂਰਦਾਸ ਰੱਖ ਲਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਗੁਲਾਮ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਕਬਰ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੀ ਬਹੁਤ ਬਦਰ ਬਰਦਾਸ਼ੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੂਰਦਾਸ ਨੂੰ ਸੰਦੀਲਾ ਸੂਬੇ ਦਾ ਗਾਢਰਨਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਭਗਤ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਉਸ ਸੂਬੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਮਦਾਨ ਸੰਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਪਰ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਇਕ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਆਦਮੀ ਸੂਰਦਾਸ ਪਾਸੋਂ ਮਾਮਲਾ ਲੈਣ ਗਏ। ਸੂਰਦਾਸ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਸੰਦੂਕ ਖੇਲ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਉਪਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, “ਸੰਦੀਲੇ ਦਾ ਤੇਰਾ ਲੱਖ ਰੁਪਇਆਂ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਸੰਦੀਲੇ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਆਂ ਦਿੱਤਾ ਇਸ ਲਈ ਸੂਰਦਾਸ ਗਿਛੁਡਾਗੀ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਫੁਪ ਗਿਆ ਹੈ।” ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੁਝੀ ਪੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸੂਰਦਾਸ ਦਾ ਕਸੂਰ ਮੁਆਫ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਡੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਸੂਰਦਾਸ ਨੇ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਸੰਦੀਲੇ ਦਾ ਗਵਰਨਰ ਬਣ ਕੇ ਮਾਮਲਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀਆਂ ਸੁੰਤੀਆਂ ਝਾਡਨੀਆਂ ਹਜ਼ਾਰ ਗੁਣਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ।” ਸੂਰਦਾਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਕਾਰਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਜੀਰ ਟੋਡਰ ਮਲ ਦੇ ਕਹਿਣ ਉਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਛੁਡਾਗ ਕਰਵਾ ਕੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਸੁਟਵਾ ਦਿੱਤਾ।

ਭਗਤ ਸੂਰਦਾਸ ਦੇ ਦਰੋਗੇ ਦਾ ਨਾਮ ਤਿਮਿਰ ਦਾਸ ਸੀ। ਭਗਤ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਾਡ ਬਿਨਾਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਤੰਗ ਆ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲਿਖ ਕੇ ਕੋਜਿਆ, “ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੂਰਜ ਤੂਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ। ਮੈਨੂੰ ਤਿਮਿਰ ਦਾਸ—ਮੈਨੂੰ ਤਿਮਿਰ ਦਾਸ (ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ) ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਲਵੇ।” ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਮਿਲਣ ਉਪਰ ਸੂਰਦਾਸ ਨੂੰ ਫੌਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਮਨ, ਹਰੀ ਤੋਂ ਬੇਮੁਖਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਛੱਡ ਦੇ।”

ਭਗਤ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਉਸ ਪਿਛੋਂ ਬਨਾਰਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘ਸੂਰ ਸਾਂਗਾਰ’ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ 1696 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਰਵਾਇਆ। ਭਗਤ ਸੂਰਦਾਸ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਹਰੀ ਦੇ ਲੋਕ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਤਨ, ਮਨ, ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੋਂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਬਿਹਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸੈਦਰ ਮੁਖ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲਗਾਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਫੌਥੇ ਕੇ ਹੋਰ ਪਾਸੋਂ ਬਾਕ ਰਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜੇਕਾਂ ਦੀ ਭਰ੍ਹਾ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕੋਹੜੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬੁਨ ਚੁਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹਾ ਜਹਾਨਾਂ ਦੀ ਬੁਸ਼ੀ ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।” ਭਗਤ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ 1585 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਰਾਏ।

Saint Sur Das

Saint Sur Das was born in 1528 AD at village Sihi, district Gurgaon. He was a good scholar of Persian, Hindi and Sanskrit. His parents had named him Madan Mohan which he did not like on growing up because it literally meant 'god of love'. As such he changed his name to Sur Das which means 'slave of the learned'. Akbar who was the king at that time, was a great admirer of the learned. He appointed Sur Das, the governor of Sundila state.

Saint Sur Das spent all the income of the state on the service of Saints and mendicants. After one year, king's men went to realise revenue from Sur Das. Sur Das disappeared. When the king's men opened boxes of treasury, they found those empty except a letter which read, "Rupees thirteen lakhs were collected in Sundila. All that went as food to those who prayed for the welfare of Sundila. So, Sur Das had hidden himself in jungles fearing arrest." When the king read this letter, he pardoned the fault of Sur Das and sent him a message to present himself in the court. Sur Das refused to accompany the men who brought the message and said, "It is a thousand times better to dust the shoes of mendicants than be the governor of Sundila and collect taxes." At the disobedience of his orders, the king, on the advice of his minister Todar Mal, got him arrested and thrown into prison.

Jail warden of Sur Das was named Timir Das. Deprived of the company of the mendicants, Sur Das soon got tired of jail life. From jail, he wrote to the king, "O' my king, luminous as the sun, kindly save me from Timir Das (slave of darkness)." On the receipt of this letter, the king ordered his release. On coming out of the jail, he said, "O' self! leave the company of those gone astray from the Lord."

After that, Sur Das went to Banaras where he wrote a book, *Sur Sagar*. Guru Gobind Singh got that book translated in Panjab in 1696 AD. One hymn of Saint Sur Das is included in the holy Guru Granth in which he says, "God's devotees abide with the Lord all the time. They have entrusted their body, soul and all other possessions to the Lord. They sing the praises of the Lord and enjoy Eternal bliss. Having realised Him, they become free of the pleasures of the body and have all their needs fulfilled. Having had a glimpse of the glory of the Lord, they no more have attachment with anyone else. Those who look to someone else instead of the Lord are like leeches who suck blood out of leper's body. God has bestowed upon me pleasures of both the worlds by taking my mind in His control."

Saint Sur Das continued serving the holy men till his end in 1585 AD.